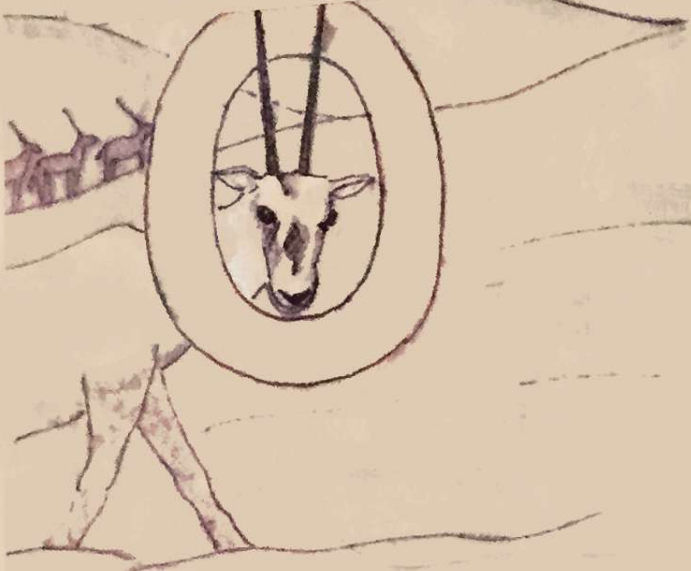

Voor nederlandstalige mensen in Oman

Raskrabbel

Danielle

maaitime
college

N is voor nakhuda
de kapitein van het schip
de baas van al zijn duikers
op een nieuwe parelduiktrip

Vierde Krabbel

Colofon

De Raskrabbel is een tijdschrift voor alle Nederlandstaligen in Oman en verschijnt vier maal per jaar.

Vaste medewerkers redactie:
Miranda Dalessi, Annette Bol,
Sandra Kapoh, Iwan de Lugt en
Marie-Bernadette Koper

Omslag:

A is for Arabia
Written by Julia Johnson
illustrated by Emily Styles
Published by Stacey International

Illustraties:
van de auteur tenzij anders vermeld

Correcties:
Aukje Greasby
Martijn Dalessi

Financieel beheer en advertenties:
Wim Moelker
tel: 99265480

Samenstelling:
Miranda Dalessi
tel: 99327987

Pagina opmaak:
Annette Bol

Druk:
Modern Color Printers L.L.C.
Ruwi

Distributie & Abonnementen:
Abonnement kosteloos en aan te vragen via het correspondentie-adres:
Marie-Bernadette Koper
P.O. Box 81,
Muscat 113. tel: 24677830
of e-mail: dalessi@omantel.net.om

Website: www.raskrabbel.nl

Sponsors:
zie adverteerders-index.

Uitgave mede mogelijk gemaakt door:

 اللجنة الهولندية - عمان
Holland Comité Oman

a division of Ras al Hamra
Recreation Centre

Alweer de laatste Raskrabbel voor de zomervakantie en helaas ook voor mij de laatste... Drie jaar lang heb ik met bijzonder veel plezier in de redactie gezeten. Ik heb er veel van geleerd en ik ga het zeker missen. Net als alle andere fantastische dingen hier in Oman en de mensen om me heen. Maar, er is nu eenmaal een tijd van komen en een tijd van gaan, en na 6,5 jaar is het voor ons echt tijd om te vertrekken. Graag wil ik iedereen bedanken die het mogelijk heeft gemaakt om de Raskrabbels van de laatste paar jaren er leuk gevuld uit te doen zien, want zonder jullie artikelen is er geen Raskrabbel! Ik heb Miranda Dalessi bereid gevonden om het van mij over te nemen. Miranda, bedankt daarvoor en ik wens je alle succes toe!

Tanya Braas

Zeer vereerd voelde ik me toen ik gevraagd werd om het hoofdredactriceschap van Tanya over te nemen en ik heb er veel zin in. Bedankt Tanya voor je inzet de afgelopen jaren namens ons hele Raskrabbelteam en maak er wat van in Caïro! Deze Raskrabbel is de eerste waar ik me op uit kon leven. Ik hoop dat jullie de eerste veranderingen waarderen en natuurlijk sta ik altijd open voor suggesties.

Mijn taak is nu dus onder andere om mensen bereid zien te vinden zich bloot te geven in de vorm van een artikel. Geef toe, je stelt je door het schrijven open voor kritiek en daar is lef voor nodig. Daardoor heb ik ook zoveel respect voor al die mensen die in deze Ras geschreven hebben. En we hadden een overdosis aan artikelen deze keer, bedankt allemaal!

Ga er dan nu maar even comfortabel voor zitten, het belooft een leuke Ras te worden. Ook zo lekker goedkoop kunnen inslaan op de vrijmarkt? Ook zo genoten van de Dames Voor Na Vieren? Ook zo'n (plaatsvervangende) spierpijn van de islandswim? Meer over dit alles verderop in deze Raskrabbel. Verder is het einde van het schooljaar in zicht en dat betekent afscheid. Zie de afscheidspagina van groep 8, het 'afscheid'-artikel van één van onze vaste schrijfsters en het laatste stukje van Holland Comité voorzitter Jan-Willem. Duizend maal dank voor het medeorganiseren van de top-feesten en evenementen de afgelopen 2 jaar!

En last but not least: iedereen die zich klaar maakt voor de lange vlucht naar Nederland, lees even aandachtig het artikel over trombose. Zo kunnen wij allemaal na de zomervakantie weer heelhuids in Oman terugkomen en ons heerlijke, luxe dagelijkse leventje weer oppikken. Met natuurlijk de daarbij behorende feesten, dus tot ziens allemaal op de kick-off party 'op de camping'!

Miranda Dalessi

Dalessi@Omantel.net.om
24567549
99327987

**Deadline november nummer:
28 oktober 2006**

raskrabbel

Jaargang 21, juli 2006 - nummer 4

THEMA: N

Pagina 27

Pagina 15

Pagina 22

- 1 **Rasbabbeltje**
- 2 **Inhoud**
- 3 **Dit en Dat**
- 4 **Naar de haaien:** gespot in Oman
- 6 **Nieuwbouw in Oman,** een futuristisch verhaal
- 8 **Mizan,** een verhaal over het leven van een Bangladeshi tuinman
- 9 **Is vliegen bloedstollend?** Hoe voorkom je trombose.
- 10 **WWweetjes**
- 11 **Nachtmerrie,** hoe reizen een nachtmerrie kan worden
- 12 **Het oog wil ook wat,** twee recente ervaringen met ooglaseren
- 15 **Vrijmarkt 2006,** verslag
- 16 **Fotopagina's** vrijmarkt
- 18 **Sport in Oman:** Omaanse vrouwen in de sport
- 19 **Nederomaanse auto's:** wat je moet weten als je gaat verscheppen
- 20 **Holland Comité** nieuws
- 21 **KICK-OFF PARTY**
- 22 **Dames voor na vieren:** de cabaretdames op stap in Oman
- 24 **Kinderpagina's**
- 26 **Wie vinden we in Muscat?** In gesprek met Paul Diab
- 27 **Islandswim,** verslag van een zwemmer
- 28 **AOW voor expats;** wat je moet weten
- 29 **Mijn favoriete top 5** door Evert Ruijs
- 30 **Afscheid van DP8**
- 31 **Afscheid:** is afscheid nou positief of negatief
- 32 **Expositie:** Ineke bakt er wat van!

Vaste info

Hollandse brievenbus:

Pascale Coymans
tel. 24675416
Fernanda Buitenkamp
tel. 24597192
Margot Sickler
tel. 24677519

'De Karavaan':

Voor alle Nederlandse en/of
Nederlandstalige peuters van
twee tot drie jaar.
Roos Marijne Kroes
tel: 24675342.

Mother & baby support group:

Elvira Drenth:

24678321/ 9556485
hdrenth@omantel.net.om
(vakantie vanaf 26 juli-27 aug)

Eli Busby:

24678318/ 99592431
eabusby@omantel.net.om
(vakantie vanaf 25 juli- 7 sept)

Miranda Dalessi:

24567549/ 99327987
dalessi@omantel.net.om
(vakantie vanaf 6 juli-4 aug)

Post Natal Care and Children's Health Clinic:

licensed by the Ministry of Health

Anna Bevaart
GSM: 99793248
Helen Rignall
GSM: 99701891

Nieuwe Nederlanders in Oman

Roel & Hilde van der Sterren met hun dochters Fleur
(22-01-03) en Sofie (02-07-04)

Bruno & Helen Penning, met hun dochters Sabine (13-7-
01) en Femke (20-1-04)

Alexander Meijer

Cor & Maria Balk

Ramazan & Fatma Cakir met hun dochter Imran en zoon
Furkan

Geboren

Bibiane Roberta (Bibi), dochter van Anneke Kleinpenning
en Peter van der Wouw, zusje van Pepa en Faas

Advertentie-index

KLM	omslag, 33
BB&L	7
Dierenarts	10
Royal Tours	23
Swiss Air	achterkant

NNN Naar de haai NNN

Een ontmoeting met deze grote, vinnige onderwaterwezens. Een waargebeurd verhaal.

Is het geen geweldig oord waar we hier mogen wonen en werken?

Voor de vrije tijd is hier prima door te komen, wat wil je ook met die prachtig blauwe zee met al dat leven erin? Mijn man beoefent sinds jaar en dag de duiksport. Toen hij daar ooit mee begon heeft hij mij ook enthousiast gemaakt, en ik ben nog steeds enthousiast. Daar is het helaas bij gebleven; ik heb moeite met de 'demand valve' en op één of andere manier wil ik maar niet onderwater blijven. Wat extra lood erbij laat mij ook alleen maar weer wat extra lucht in mijn vest doen, want ik wil gewoon echt liever boven blijven.

Onder het motto: "If you cannot join them: Beat them!" roep ik altijd graag dat snorkelaars méér zien dan duikers. Dat dit waar is wordt wat mij betreft ruimschoots bewezen door het feit dat ik hier in Oman al vele haaien (en beren) meer gezien heb dan mijn man, die er toch al heel wat duiken op heeft zitten.

Mijn eerste haaien zag ik al snorkelend in Novice Bay, een inhammetje in de omgeving van Bandar Karam. Het waren er drie en omdat het hier om baby's ging was het niet echt beangstigend.

De tweede keer was slechts een vermoedelijke 'sighting' bij Fahal eiland, maar wel grappig. Een zwangere vriendin die heel nodig moest, was eindelijk zover dat ze het water inging om te plassen, waar ze heel veel moeite mee had, want niet iedereen kan blijkbaar probleemloos in het water plassen. (Ik kan me daar wel wat bij voorstellen, ik heb HET ook nooit in m'n wetsuit kunnen doen). Maar goed, zij was dus eindelijk overboord en wat zie ik daar door het water op de boot afkomen....? Jawel, zo'n vinnig vinnetje, en zij was net overboord. Kijk, als iemand anders in het water is, voelt het niet zo erg eng aan en ik

kon toch moeilijk (op dat cruciale moment) gaan schreeuwen van: "EEN HAAI!!". Nee, je laat je vriendin rustig uitplassen en voorkomt een miskraam door kalm te blijven in de wetenschap dat zwemmers in deze contreien nog nooit zijn aangevallen door het lokale natuurschoon. Miranda, bij deze, ik heb je kind gered.

De derde keer was bij de Damaniyat eilanden op een plaats die 'het aquarium' wordt genoemd. Ik zwom in de buurt van de boot toen ik werd geroepen door een enthousiast zwaaiende snorkelaar, zo'n 50 meter verderop: "Kom kijken, HAAIEN!". Voor mij was dit het sein zo snel mogelijk terug in de boot te komen waar ik

naar binnen klimmend de duistere schaduwen al vanuit de diepte op me af zag komen. "Nee ECHT, kom nou kijken, dit zie je nooit meer!!!". Ja, Marijke klonk wel overtuigend en ze was daar ook zo heel alleen, ik dacht: zij durft het, ik ga ook. Daar heb ik geen spijt van gehad. Toen ik naast Marijke mijn hoofd onder water stak zag ik eerst op zo'n 15 meter onder ons twee 'cow-nosed' roggen. Als in slow motion zwommen ze rondjes, bijna elkaars lange staart rakend. Ik dacht nog, dat zijn helemaal

geen haaien, maar die waren er even later wel, één voor één doemden drie flink uit de kluiten gewassen haaien uit de duisternis op en draaiden rondjes mee met de roggen. Het was prachtig, vredig bijna, en met je oren is het wat mij betreft helemaal compleet. Een stukje verderop zagen we een groepje duikers zwemmen, zich totaal niet bewust van haai of rog, vanwege het beperkte blikveld dat zij vanuit hun lage positie hadden. Daar dreven we dan, en hoewel mijn hart overuren maakte, kon ik door Marijke's aanwezigheid toch zeker een minuut of 5 genieten van de stilte en de langzame bewegingen van de dieren tot de haaien het voor gezien hielden.

Ondanks dat ik me probeerde in te prenten hoe deze

Eén voor één
doemden drie flink uit
de kluiten gewassen
haaien uit de
duisternis op en
draaiden rondjes mee
met de roggen.

beesten er precies uitzagen vond ik het naderhand moeilijk om aan de hand van een boek de soort te identificeren. Ze hadden niet de typische zwarte rugvin van de blacktip reef shark.

Die kwam ik vorige week dus tegen en sinds die tijd ben ik niet meer zo snorkelig.....

We hadden gekampeerd op een strandje in de buurt van Quriat. Tegenover de kampeerplek is een eilandje waarachter gedoken werd door de sportievelingen (die zich 'the morning after' log en zwaar over de kant laten vallen, om zich te laten zakken tot ze het sein tot zwemmen krijgen wanneer ze met een plofje de bodem raken). Ik kan het niet helpen te denken dat het meest sportieve aan duiken het sjouwen met duikflessen is. Ik liet mij naar de kust-kant van het eiland

brengen waar ik sportief te water geraakte en energiek wegzwom, om even later, na de eerste de beste poging een duck-dive te maken, beschaamd het hele eind weer 'energiek' terug moest zwemmen omdat ik m'n loodgordel vergeten was; met een wetsuit aan blijf je prima drijven!

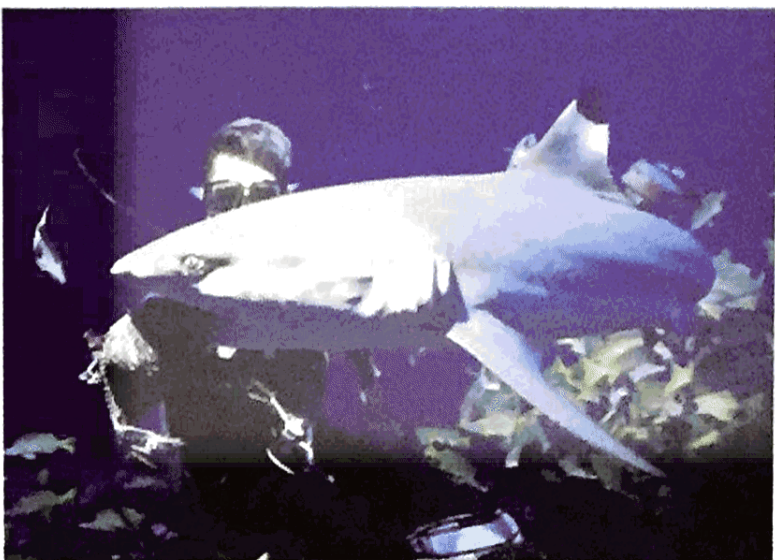
Tweede poging, even weg van de boot en de onderwaterwereld deed me denken aan wat ik het weekend daarvoor bij de Damaniyats had gezien. Te veel om op te noemen en prachtig! Mooi ook dat het zicht weer zo goed was. Even verderop was een vissersbootje vanwaar twee mannen in het water bezig waren met "spear-guns". Daar maar bij uit de buurt blijven....

En toen zag ik ze, 1,2....3, shit...4! Jawel, haaien. Meteen zag ik waarom deze soort "blacktip reef shark" wordt genoemd, die zwarte vinnen waren duidelijk zichtbaar. In een flits waren ze langs, en niet eens zo heel ver van mij af!!! Niet zoals je zou verwachten met die vin boven het wateroppervlak, nee, gewoon op een metertje boven de bodem. Nu, in dit ondiepe water was ik op gelijke hoogte met de rechtmatige bewoners en ik vroeg me af of deze dames/heren hier woonden of op doorreis waren. Uit een boekje herinnerde ik me dat de blacktips vooral veel gezien werden in havens en 'estuaries', en waar was ik.....? Dus...? Met zo weinig mogelijk kabaal terug naar de boot! Met het hart in de keel zwom ik zoveel mogelijk langs de kant in de richting van de boot, om het laatste stuk, de oversteek door het DIEPE, zo kort mogelijk te houden. Met vinnen aan ga je lekker snel en ik was zoooo blij toen ik op het trapje stond. Gered!

Half enthousiast en half (zeg maar) broekplassend deed ik verslag aan de opvarenden van de boot: in verschillende stadia van doorgewinterdheid verkerende duikers.....

Eén van de duikers vond het geloof ik wel amusant, een andere ging overboord om wat foto's te maken. Ik voelde me toen zo'n trut en ik dacht aan de vorige keer, toen ik uiteindelijk ook niet opgevreten was, dus, ik achter die fotograaf aan. Niet om de haaien nog een keer te zien, maar ik was gewoon nog lang niet uitgekeken.

Je raadt het al, om een lang verhaal kort te maken, op een gegeven moment zie ik iedereen terug op zijn eigen

boot, de Omaanse vissers startten de motor, en 'mijn' fotograaf was ook al weer aan boord van onze boot. Ik

Met het hart in de keel zwom ik zoveel mogelijk langs de kant in de richting van de boot, om het laatste stuk, de oversteek door het DIEPE, zo kort mogelijk te houden.

was (dom, dom, dom!) alleen, en een enorm eind weg van de boot. En toen zag ik die haaien weer hun rondje maken! Hoewel dit niet het moment was om de vissen te voeren had ik meteen mijn ontbijt in m'n keel. Ik moest maken dat ik wegwam, want tot mijn schrik kwamen de haaien, nog steeds met z'n vieren, heel dicht naar de kant waar ik had gedacht ongemoeid terug te kunnen zwemmen in geval van..... Op de kant klimmen was niet echt een optie vanwege de hoge rotsen, hoewel ik dat waarschijnlijk al lopend over het water

had gedaan als ze nog dichterbij waren gekomen. Wat een snelheid en wat een schijnbaar moeiteloze manier van vooruit komen, ik was zeer onder de indruk en ik voelde me in vergelijk log en onhandig in het water, wat ik natuurlijk ook gewoon bèn, hoe anders ik het ook graag van mezelf mag denken.....

Gelukkig stond ik wederom niet op het menu. Op een gegeven moment heb maar ik niet meer gekeken en ben ik met wild kloppend hart teruggezwommen, zo goed en kwaad als het ging. Bij aankomst bij de boot waren de haaien in geen velden of wegen te bekennen, waar ik niet verwonderd over was; ze schijnen van alles op kilometers afstand te ruiken en ik moest nodig (en niet vanwege het angstzweet) mijn wetsuit uitspoelen.

**April 2006
Piesebroek te Muscat.**

NIEUWBOUW IN OMAN

Nieuwbouw is aan de orde van de dag in Muscat. Het ene bouwsel na het andere verrijst uit het woestijnzand. Er worden letterlijk bergen verzet om dit allemaal te bewerkstelligen. En dit is allemaal nog maar het begin...

Hele woonwijken zijn er inmiddels ontstaan en de dorpjes verworden steeds meer tot een conglomeraat. Toch blijft Muscat iets provinciaals houden. Dit in tegenstelling tot de metropool Dubai, gelegen in de wereld van 'Peter Stuij-Eens-Zand', waar hijskranen de boventoon voeren. Juist na een bezoek aan die kilometerslange shopping malls, waar de kooplustige reiziger verzadigd raakt, is Oman een groot resort dat zijn weerga niet kent. Toeristen met zonnebrandolie zullen in de toekomst het zwarte goud moeten gaan vervangen.

Het Shangri-la Resort speelt in op die groeiende toeristische golf en is een van de indicaties dat er echt iets aan het veranderen is in Oman. Airbusen vol toeristen worden dagelijks vers aangevoerd om op deze 'hotspot' even van de wereld te zijn.

Nog wat explosieven en de tunnel naar Yitti is een feit. Twee wegen leiden dan naar Jiti. Een prima locatie voor nog een resort. Net als indertijd in het plaatsje Al Bustan zullen de bewoners uit Yitti straks met dorp en al verkast worden. Hopelijk staat er veel tegenover. Schitterende locaties, waar wij als Nederlanders met veel genoegen vrij gekampeerd hebben. Waar blijft de tijd?

Aan een vijf sterren hotel midden in de woestijn wordt voorlopig nog niet gewerkt. Waarschijnlijk worden de sterren nog geraadpleegd en is er al een architect, die tijdens een van zijn Omaanse reizen 's nachts heeft liggen filosoferen over een passend gebouw. De regering heeft bij een aantal van deze projecten vanaf de beginfase een ondersteunende rol gehad. Straks zullen de meeste van deze resorts geprivatiseerd worden. Investeerders uit de Emiraten en andere omringende landen weten al langer dan vandaag dat de mooiste achtertuin van Dubai gelegen is in Oman. Voorlopig is er genoeg draagkracht voor al deze nieuwe projecten. Ze beconcurreren elkaar niet en vormen samen een gat in de toeristensouq. Juist deze ontwikkelingen maken Oman tot een steeds toegankelijker gebied voor toeristen. Nu "the Wave" een feit is en de eerste Nederlanders een huis in Oman hebben gekocht

met daarbij een permanente residence permit, is het hek voor mij van de dam. Mijn futuristische neigingen komen allemaal boven.

Het is interessant om te bedenken dat de Ras Al Hamra Club over een aantal jaren ook een resort zal zijn. De huidige zeventiger jaren Club Med sfeer zal aangepast worden aan de normen en vormen van de 21e eeuw. De hele omgeving zal veranderen. Waar nu de PDO huizen staan, komen recreatiewoningen, die gelegen zullen zijn aan grachten, die uitmonden in een kleine jachthaven. De golfbaan verwordt tot een gecultiveerd natuureservaat, waar inheemse planten eindelijk beschermd zullen zijn. In tegenstelling tot nu, zal ieder plantje onder de loep genomen worden, voordat het gewied mag worden. Felgekleurde vogels zullen

**Slechts weinigen
zullen zich dan nog
herinneren hoe het
er op vrijdag 2
juni, anno 2006
aan toe ging.**

aan- en afvliegen en zaden verspreiden. Dromedarissen grazen rustig het voormalige kamp af, om verwonderd op te kijken naar de vervallen hutten in de hoge oude bomen van Nimrstreet, waar soms nog een klein verschoten gordijntje inhangt met de Nederlandse driekleur.

Op de bergen zullen de bescheiden bungalows vervangen worden door dito paleizen, waar de top van PDO en de Zonnebrandoliefabriek gehuisvest zal worden. Een van de oude bungalows zal opengesteld worden voor het publiek. Zij zullen zo kennis kunnen nemen van de geschiedenis van de nieuwe nomaden uit die periode: wie waren die bewoners, wat was hun levensstijl en wat hebben zij bijgedragen aan het 'Oman Today'?

Slechts weinigen zullen zich dan nog herinneren hoe het er op vrijdag 2 juni, anno 2006 aan toe ging. Waarschijnlijk was het een hete en vochtige dag. De toenmalige bewoners waren Shell-nomaden die na een jaar of vier of vijf hun geluk elders zochten. Er wordt gezegd dat ze toen door een 'window' keken en zagen waar ze heen mochten of moesten. Zuchtend en steunend, want Oman was voor de meesten behalve een warm bad ook een oase van rust geweest met alle tijd

en voor een vertrokken zij uit het paradijs. behalve die ene kleine groep Nederlanders, die zich na de zomer van 2006 permanent vestigden in Oman en inspeelde op de nieuwe markt van welzijn en geluk. Zoals Mia Drost, die nog steeds geologische vandelingen organiseert met haar Smart Geological Walks' en in haar rugzak altijd smarties draagt. Zoals professor Peye Vlot, die na de oprichting van de Muscat Tandheelkundige universiteit de kroonprins is geworden van dit instituut en op handen gedragen wordt door zijn goed gepoetste personeel. Zoals van Lienden met Van Liendens reisonderneming, 'Colourful Caravans' en speciale sabca-aanbiedingen.

Eens per maand komen deze Nederlands vrienden in koffietent 'Minks Golfslag' op Beachroad Boulevard bij elkaar. Iedereen zit er intussen warmpjes bij. Zeker nu ze gezamenlijk bijna alle aandelen van de zonnebrandoliefabriek 'Oma Wave Sunblock' hebben opgekocht (specialisten in global warming huidproducten). Een ding begrijpen zij nog steeds niet? Waarom al die andere Nederlanders altijd maar bleven geloven dat het graan aan de andere kant van de heuvel groener was? Altijd maar dat 'window'en en dat jobgroepgeroep! In stemmend wordt er geknikt maar ook stiekem een traantje weggepinkt. Buiten slaat een watersproeier aan. Over ruim twee uur begint de voetbalwedstrijd Omantel Future Boys- Jiti G Ahead op het grasveld. Je kunt hier alles goed zien vanuit The Window.

Kapoh en Co., eigenaar van een der grootste Arabische stallen in het Midden-Oosten en het wereldberoemde impresariaat 'Local Wave'. Vlaarkamp, circus- en kermisexploitant met o.a. patent op de eerste Omaanse mountainbike geschikt voor zwaargewichten. Nieuwenhuijs, havenmeester van het RAH-resort en al 30 jaar organisator van de Regatta. Casa Nova, schrijfster en illustrator van biografische woordenboeken. Daarnaast: wervings- en selectiebureau voor boeuterleid(st)ers en maids/boys uit Nederland. Pomper, 'Oman Earth Interior Ideal Designs', binnenhuis architectuur bureau, specialist in

**Anna Casa Nova
Muscat, 2 juni 2006**

Noot: Dit verhaal berust niet op feitelijke gegevens maar is ontsproten aan de onderstroom van de futuristische auteur Casa Nova, die in een rouwproces verkeert vanwege alle windows van haar expat-vrienden.

SCHIPHOL AIRPORT AMSTERDAM • UNIQUE SERVICE • ECONOMIC RATES • EXPATS ONLY

WWW.BBLCARRENTAL.NL **BB&L**
CAR RENTAL

Een verhaal over een Bangladeshi tuinman.

Nasryn is zwanger. Wij zijn daar blij mee, al kennen wij Nasryn niet. Zij is de kersverse echtgenote van Mizan, onze Bangladeshi tuinman. Hem missen wij al erg lang, maar deze zwangerschap kan daar verandering in brengen.

Mizan stond voor de deur met de vraag of we een tuinman nodig hadden op de dag dat wij ons huis in Madinat Qaboos betrokken. Hij sprak goed Engels, wist veel van allerlei dingen en werd, behalve tuinman, ook onze vraagbaak voor van alles en nog wat. Hij informeerde ons over praktische zaken als het vinden van een fietsenmaker of het waarom van een pomp op je waterleiding, maar ook over de Islam, de Oosterse cultuur en politiek en nog zo het een en ander waarvan wij beschamend weinig wisten. Ook paste hij op het huis en de poes als wij er niet waren.

Op zijn beurt ontdekte hij bij ons dat je vriendelijk kunt vragen als je iets gedaan wilt krijgen in plaats van bevelen te schreeuwen, en dat mensen die toevallig zijn geboren aan de goede kant van de kloof tussen arm en rijk, hun medemensen aan de andere kant van die kloof ook gewoon als gelijkwaardige wezens kunnen behandelen. We maakten hem wegwijs op de computer, zodat hij dagelijks 'on line' zijn eigen Bangladeshi krant kon lezen. Kortom: hij groeide een beetje in de rol van zoon des huizes.

Hij woonde al veertien jaar in Oman. Aanvankelijk gaf hij vage, wisselende antwoorden op de vraag hoe lang hij al niet 'thuis' was geweest. Wij dachten aan een jaar of twee, drie en het leek ons hoog tijd om weer eens te gaan (ik dacht aan zijn moeder en mijn hart kromp ineem bij de gedachte dat ze haar zoon al jarenlang niet had gezien). Dat vond hij zelf ook wel.

Langzamerhand werd echter duidelijk dat hij nooit meer terug geweest was sinds hij als negentienjarige oudste zoon uit een plattelandsgesin naar het buitenland vertrok om de kost te verdienen voor de achterblijvende familie. Hij had bovendien vijf zussen en die moesten allemaal aan de man worden gebracht. Dat kost een lieve duit, om niet te zeggen dat het vrijwel niet op te brengen is. Een ticket naar huis zat er dus gewoonweg niet in.

Hij had ook geen sponsor die hem, volgens contract, eens per jaar een ticket verschuldigd was, maar liep rond als los arbeider, met een visum dat hij voor veel geld had weten te bemachtigen via de weg waarvan wij allen het bestaan kennen, maar waarbij wij liever niet te veel stilstaan.

Wij ondernamen een poging om hem als 'houseboy' legaal onder onze vleugels te krijgen. Temeer omdat hij met een vast contract van een Westerse werkgever op zak, veel meer waard zou zijn op de Bangladeshi huwelijksmarkt. Vaders hebben graag wat vastigheid voordat ze hun dochter afgeven. Van zo'n regeling was echter geen sprake. Alleen een fulltime vrouwelijke 'maid' is geoorloofd voor ons en zelfs in dat geval mag ze geen Bangladeshi zijn. Dit laatste heeft dan weer te maken met

de privé-onenigheid die er een jaartje of dertig geleden is geweest tussen onze Sultan en de Bangladeshi president (bron: Mizan). Wel verstrekten we na de desastreuze overstromingen van twee jaar geleden in Bangladesh een lening, zodat hij tenminste een stenen huis kon laten bouwen voor zijn ouders.

Maar goed, na veel vijven en zessen zou het er vorig jaar dan toch van komen. Hij kreeg van ons een ticket, we zouden betalen voor het nieuwe visum dat hij bij terugkomst in Oman nodig zou hebben en hij besloot om begin oktober te gaan, nog voor het begin van de Ramadan. Vanaf de aanvang wisten we dat hij zich niet 'zomaar' bij zijn ouders kon vervoegen, maar dat van hem verwacht werd dat hij van de gelegenheid gebruik zou maken om te trouwen. En daarbij hoort een groot feest, op kosten van de bruidegom. Zijn moeder begon alvast uit te kijken naar een geschikt meisje.

De tuin liet hij keurig verzorgd achter. Een half jaar eerder al was Dulal in Oman aangekomen, de man aan wie een van zijn vijf zussen was uitgehuwelijkt en Dulal werd ingewijd in de werkzaamheden rondom ons huis. Mizan dacht een en ander wel in twee maanden te kunnen regelen (wij rekenden meteen maar op drie), en daarna als getrouwd man terug te komen.

Hij kreeg een flinke zak geld mee: drie maanden salaris op voorhand, waarvan hij weliswaar de betaling van Dulal zou regelen, maar zijn salaris is volgens de standaardnormen aan de zeer ruime kant. Dat moest dus kunnen. Verder kreeg hij twee extra maandsalarissen vanwege de twee grote Islamitische feesten die zouden vallen in de periode dat hij weg was (het Suiker- en Offerfeest). We waren gewend om hem die bonus te geven zodat hij en zijn verre familie de feesten op gepaste wijze konden vieren. Daarbovenop kwam natuurlijk een financiële bijdrage voor zijn huwelijk en een bedrag om cadeautjes te kopen voor zijn ouders, zussen en andere familieleden.

Het eerste deel van zijn kapitaaltje gaf hij al uit vóór hij vertrok: hij liet zich in keurige maatkleiding van Westerse snit steken. Zo kwam hij tenminste op het vliegveld aan als de geslaagde man die het gemaakt heeft in het buitenland. Maar eenmaal in Bangladesh viel het tegen: zijn moeder lag in het ziekenhuis (hij kreeg de rekening), alles was duurder en kostte meer tijd dan hij had verwacht en de huwbare vrouwen lagen ook al niet voor het opscheppen. Tenminste niet die van de soort die hij in gedachten had, die gingen zijn financiële draagkracht eenvoudigweg te boven. Hij koos tenslotte voor iemand die wel lang van stuk was (kennelijk een hooggevoerde kwaliteit) en redelijk geschoold, maar van wie de gezondheid enigszins te wensen overliet. 'Je kunt niet alles hebben', zei Mizan.

Het huwelijk werd eind December gesloten. Natuurlijk was toen het geld ook op, dus Mizan vroeg of hij nog een maandje weg kon blijven, maar of hij wel zijn salaris overgemaakt kon krijgen, wat gebeurde. 'Die zie je nooit meer terug', voorspelden meer wantrouwende zielen in onze omgeving.

IS VLIEGEN BLOEDSTOLLEND?

Over trombose en wat je er zelf tegen kunt doen.

Dit artikel is geschreven door Carlijn Dalessi. Zij is werkzaam als bedrijfsverpleegkundige bij Shell Pernis in Nederland.

Trombose ligt op de loer!

Iedereen heeft wel eens gehoord van trombose. Jaarlijks ontwikkelen tussen de 35.000 en 50.000 mensen in Nederland trombose. Maar wat houdt het nou precies in? Wanneer loop je verhoogd risico en wat kun je er aan doen om het te voorkomen?

Wat is trombose?

Trombose is een bloedstolsel (ook wel genaamd trombus) die zich hecht aan de wand van een bloedvat. Men spreekt van diep veneuze trombose (DVT) als zich een bloedstolsel vormt in een diepe ader. Meestal is dit in het bekken of de benen maar het kan ook op andere plekken zoals in de arm, de hersenen of de buik.

Verschijnselen

De verschijnselen van trombose zijn niet altijd duidelijk, er kunnen veel of weinig klachten zijn. Als een stolsel een ader in het been afsluit, kan het bloed niet meer weg. Gevolgen hiervan zijn een opgezwollen, rood/paars gekleurd been. Ook de huid van het been kan er glanzend en strak uitzien en kan warm aanvoelen. Daarnaast komt het ook voor dat er mensen zijn met trombose die weinig tot geen klachten hebben. Een gevolg van trombose kan een longembolie zijn. Een (deel van zo'n) stolsel raakt dan los en komt vast te zitten in de longen. Dit kan levensbedreigend zijn.

Oorzaken

Er zijn veel verschillende mogelijke oorzaken voor trombose. Enkele voorbeelden zijn erfelijkheid, een recente operatie, zwangerschap, overgewicht en roken. Een veelvoorkomende oorzaak is ook gebrek aan beweging door bijvoorbeeld veel/lang reizen. Mensen die vaak langere tijd in het vliegtuig zitten krijgen tijdens de vlucht weinig tot geen lichaamsbeweging en lopen hierdoor een verhoogd risico. Er wordt momenteel

Wat later bleek eind December niet haalbaar want hij had, vertrouwde hij me toe, nog wat langer nodig om zijn 'honeymoon' af te ronden (lees: om zijn 19-jarige vrouw te bevruchten). Of we nog even geduld konden hebben. Dat hadden we.

Wel begonnen we het tuilmansalaris rechtstreeks aan Dulal uit te betalen. Binnen de familie moest maar worden uitgemaakt wie wat toekwam. Nog een maand later kwam er opnieuw uitstel, deze keer omdat Mizan zelf ziek was, 'iets met zijn lever', hij wilde wachten tot hij weer fit was.

onderzoek gedaan naar het ontstaan van trombose bij veelvliegers (zakenreizigers) en vooral de factoren die daarbij van belang zijn.

Behandeling

Als trombose eenmaal door een arts geconstateerd is wordt meestal een behandeling met bloedverduunners gestart van drie maanden. Dit zijn medicijnen die in principe thuis gebruikt kunnen worden.

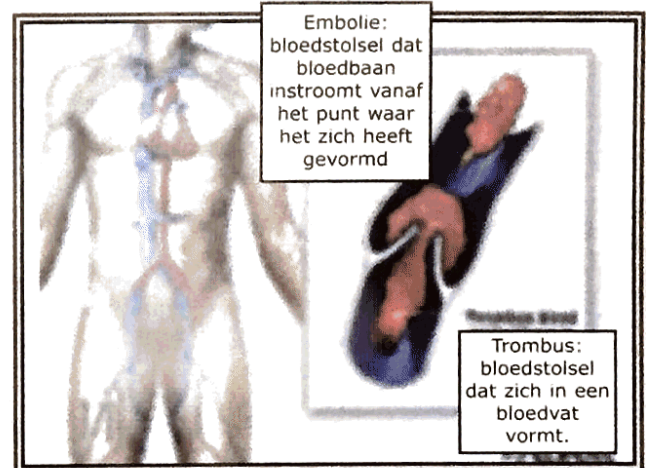
Voorkómen

Maar wat kunt u zelf doen om trombose te voorkomen? Zeker als u veel reist is het belangrijk om een aantal dingen in gedachten te houden. Belangrijk is uiteraard beweging, voor de reis maar ook tijdens. Af en toe een stukje te lopen, rek- en strek oefeningen doen en als u zit af en toe uw armen en benen bewegen (enkel- en schouder draaiingen en af en toe de benen en armen meerdere malen achter elkaar optillen en weer neerzetten). Daarnaast is het belangrijk om veel water te drinken. Kijk in het vliegtuig ook eens in de informatie van de luchtvaart-maatschappij, dat meestal voor alle passagiers beschikbaar

is. Daarin staan vaak ook tips en adviezen om trombose te voorkomen.

Bij vermoede klachten is het uiteraard belangrijk om tijdig een arts te raadplegen en niet af te wachten.

Carlijn Dalessi

Maar een paar weken geleden had hij 'groot nieuws' toen hij belde. Ik mocht raden en ik had het in één keer goed: zijn vrouw is eindelijk zwanger.

Mizan is nu bezig om zijn visum in orde te maken en komt, zo is de bedoeling, zo snel mogelijk terug om zijn werk hier weer op te pakken. Zijn vrouw blijft bij zijn moeder achter. Misschien zien we hem nog vóór we met zomervakantie naar Nederland gaan.

Misschien ook niet.

Janneke Staller

NACHTMERRIE

Egyptenaren ervaren de Nederlandse gastvrijheid.

Op zichzelf was het natuurlijk een hilarisch verhaal waarmee onze Egyptische vrienden Aiman en Riham terugkwamen van hun reis naar Nederland. Ze waren heelhuids terug, dus achteraf kon je er maar het beste om lachen was de algemene gedachte.

Aiman moest naar Nederland om in Rijswijk een cursus te volgen. Riham en hun half-jaar oude zoontje Mo'men vergezelden hem. Een geweldige kans om tussen de bedrijven door iets van Nederland te zien. Wij sleepten wat boeken aan en schein flink op over ons mooie land. Wel raadden we warme kleding aan en een paraplu. Het was mei, het kon alle kanten op met het weer. Aiman's visum was via PDO snel geregeld. Voor dat van Riham moesten ze naar de Nederlandse ambassade. Ze vulden de nodige papieren in, wezen op hun zoontje dat bijgeschreven staat in het paspoort van Riham en vulden ook op het formulier in dat de baby mee ging. Dat was geen probleem, visa werden afgegeven per paspoort, niet per persoon, zo werd hen verzekerd. Het liet allemaal erg lang op zich wachten, maar twee dagen voordat ze zouden vertrekken, was het visum er dan toch. De koffers werden gepakt.

Ze vlogen KLM. De bekende tocht: met OmanAir naar Dubai om daar over te stappen op de nachtvlucht naar Amsterdam. In Dubai, pas in Dubai, ging het mis. Prima, dat visum voor mevrouw, maar waar was het visum voor baby Mo'men? Dat was er niet, ze hadden toch duidelijk begrepen dat Mo'men volgens het paspoort zou worden beschouwd als een onafscheidelijk onderdeel van zijn moeder. Heel vervelend, maar dat was dan fout gedacht. Verder kon de KLM er ook niks aan doen.

Ze gebruikten een deel van hun retourticket om terug te vliegen naar Muscat. De bagage zou uit het KLM-toestel worden gehaald en worden overgeheveld op hun Emirates-vlucht. Helaas lukte dat net niet, de koffer landde een vlucht later. Het kostte Aiman een extra, middernachtelijke, rit naar het vliegveld om de spullen op te halen.

De volgende ochtend vervoegde hij zich op de Nederlandse ambassade. Zijn verhaal werd aangehoord, en ja inderdaad, de regels waren pas veranderd. Visa werden nu per persoon afgegeven, niet meer per paspoort. Ze zouden daar in het vervolg zeker wat alerter op zijn. Maar nu terzake: een visum voor de baby? Kon geregeld worden, over twee weken af te halen.

Vandaag nog!!!??? Tja, zo gaat dat hier natuurlijk niet, twee weken is twee weken.

Er zat voor Riham en Mo'man dus niets anders op dan thuis te blijven. Wel moest het ticket van Aiman nog worden aangepast. Helaas kon het overbodig geworden ticket van Riham niet worden teruggenomen, maar de man op het reisbureau stuurde ze voor de zekerheid toch even door naar het KLM-kantoor in Qurm.

De manager daar ter plekke was de eerste die vol medeleven luisterde, die 'sorry' zei en persoonlijk met de ambassade in conclaaf ging. Ze mochten terugkomen om alsnog een visum voor Mo'man af te halen. Het was half één in de middag. De

Prima, dat visum voor mevrouw, maar waar was het visum voor baby Mo'men?

ambassade zou om één uur sluiten, het kon nog net. Hadden ze een fotootje van de baby? Nee.

Dus op naar de fotoshop, vlak voor sluitingstijd weer binnen op de ambassade. Het visum werd aangemaakt. Kosten 17 Rial en

verder geen commentaar graag.

Het KLM-kantoor en het reisbureau waren inmiddels ook gesloten. Om vier uur gingen ze weer op stap, een half uur later waren de KLM-tickets geregeld. Restte nog het reisbureau om nieuwe vluchten naar Dubai te boeken voor diezelfde avond. Die bleken schreeuwend duur. Ja wat wilt u, naar Dubai vliegen als aanloop voor een vlucht naar Europa is natuurlijk wel even wat anders dan zomaar een losse enkele reis Dubai. Take it or leave it.

Aiman schoof halverwege de tweede dag bij zijn cursus aan, het weer in Nederland was bar en boos, zelfs Madurodam zag er uit of zojuist de dijken het hadden begeven. Maar verder genoten ze met volle teugen.

En toen moesten ze terug. Aiman werd al wakker met een akelig voorgevoel en jawel: Riham's ticket was er niet. Vermoedelijk verloren gegaan in de chaos van veranderingen en aanpassingen tijdens de heenreis. Ze hadden nog wel het bewijs van aankoop. En vanzelfsprekend stonden hun plaatsen gereserveerd in het systeem, zo bleek aan de KLM-balie op Schiphol. Het enige wat ontbrak was dat kleine strookje papier, maar dat kon probleemloos opnieuw worden afgedrukt. 'Alstublieft en goede reis! Dat is dan 80 Euro!'

Riham blijft volhouden dat Nederlanders aardige mensen zijn. Ze hebben tenslotte Nederlandse vrienden, nietwaar? Maar het zit ons toch niet lekker.

Ray en Janneke Staller

Het oog wil ook wat Ooglaseren, wel of niet?

Iedereen die een bril of lenzen draagt, stelt zichzelf ooit voor de keuze: zal ik m'n ogen laten laseren of niet? Sommigen zijn er snel uit, de meesten twijfelen. Twee van onze Raskrabel teamleden hebben de afgelopen maand de knoop doorgehakt, hier volgen hun verhalen.

PRK- behandeling

Auw, auw, auw! Het doet pijn! Ooglaseren? Brr... Ik kan het iedereen afraden! Althans, mijn manier dan. Hoe dat zo komt? Lees verder.

Toen ik nog een klein jongetje was zwom ik supergraag. Ik kreeg zwemles in een buitenzwembad met maar liefst drie 50 meter baden en een hoge duikplank waar ik vanaf durfde te duiken totdat ik koppijn kreeg of plat op mijn buik viel, en de seizoenskaart werd van het ijskoude voorjaar tot het ijskoude najaar regelmatig gebruikt. Na jaren zomers speelplezier in dit bad en een naburig verwarmd (yeah!) buitenbad met echte waterglijbaan, verhuisden we. Gelukkig was in het dorp waar ik kwam te wonen net een "Subtropisch Zwemparadijs" geopend, voor die tijd een zeer spectaculaire noviteit (we hebben het hier over mid jaren tachtig), en dus kon ook hier naar hartelust doorgezwoomen worden, nu middels aankoop van "honderdbadenboekjes" met uitscheurbare bonnetjes.

Helaas kreeg ik door de jaren heen steeds minder zin in zwemmen. Het speelplezier was er nog wel, en het was zeker leuk om met vrienden (en vriendinnetjes!) in het golfslagbad en op de waterglijbaan te spartelen, maar vanaf mijn tiende droeg ik een bril en werden mijn ogen snel slechter. Daar ga je niet slechter van zwemmen, dat klopt, maar helaas voor mijn toekomstige afgetrainde zwemmerslichaam (dat ik daardoor nu dus niet heb) vond ik het op een gegeven moment zo irritant worden dat ik om de haverklap mijn vrienden en vriendinnetjes kwijtraakte in de stroomversnelling en onder de waterval, dat ik het zwemmen aan de wilgen hing en mij op de vele andere sporten wierp die het leven een beginnend puber (met bril) kan bieden. Het compleet door mijn bijziendheid over het hoofd zien van eventueel geflirt door het aanwezige vrouwvolk zal er ook mee te maken hebben gehad. Het is niet leuk om naderhand in de kleedkamer te horen dat ze "de hele tijd probeerde je aandacht te trekken" terwijl jij alleen maar vaag door had gehad dat er inderdaad een onbekend meisje in een blauw badpak irritant net buiten het bereik van je scherpe zicht om je heen zwom. Het zal wel niet vaak gebeurd zijn, maar als het wél gebeurde had ik het in ieder geval niet in de gaten.

En zo bleef het lange tijd stil in het water. Het aanmeten van contactlenzen op mijn 16e bracht me niet terug in het zwembad, het eindexamen kwam, ik ging studeren en daarna promoveren en die keren dat ik mij in een zwembad, bij een recreatieplas of aan zee vertoonde was het elke keer weer de vraag of ik een bril op moest (uncool), mijn contactlenzen in-uit-in-uit moest fröbelen (waah! Strandzand!), of toch een zonnebril op sterkte

moest kopen (duur voor een student, en hoe vaak schijnt de zon nou?). Om vervolgens in het water weer geen donder te zien van eventueel aanwezige vissen, vrouwen en andere fraaie vormen. "Hee, ik zag je gisteren in het zwembad maar je zag me niet!", bleef me achtervolgen. De frustratie van mijn bijziendheid bleef niet bij het zwemgebeuren. Geologisch veldwerk zonder stromend water leverde dusdanig vervuilde lenzen op dat alleen de bril nog uitkomst bood voor mijn roodomrande ogen. Nachten doorhalen met wat vrienden in een bruin café of op een feest leverde altijd wel ergens een momentje van vermoeidheid met bijbehorende droge ogen en een mistzweem achter de lenzen op, en anders wel de nodige vloeken als je 's morgens opstond met een kater en dichtgeplakte ogen omdat je ze niet uitgedaan had. Lenzen werden verloren (en teruggevonden) in hoog gras en discotheken, en regelmatig sloeg de aanschaf van een nieuw paar een deuk in mijn wankele studentenbudget.

Tot overmaat van ramp verhuisden we naar Oman. Een wereldstrand en elke dag lekker zwemweer, en een prachtige plek om te SCUBA-duiken. Lens in lens uit bril op bril af, nu wel een zonnebril op sterkte en toch nog niet tevreden. Dit aangevuld met oogirritaties door het stof dat hier nou eenmaal rijkelijk in de lucht rondwarrelt en een overmatige hoeveelheid UV licht, en plotseling kon ik geen lenzen meer in en kwam de bril voorlopig voorgoed uit het foedraal. Mijn pasgeboren dochter vond dat overigens ideaal, want daar kon ze haar oog-hand coördinatie goed op oefenen en dus was ik mijn bril soms wel vijf keer per dag kwijt. Terwijl zij de trofee stevig in de kleine knuistjes geklemd hield volgde er dan een soort duel tussen papa en baby waarbij het altijd de vraag was of de bril het wel zou overleven. Toen ik ook nog een uurtje per week serieus ging sportzwemmen was de ergernis compleet. Na het afdoen van mijn bril liep ik naar de waterkant om bijna zonder uitzondering iemand te moeten vragen of de baan waar ik in wilde duiken wel vrij was. Die was vijftientig meter lang, met honderd glimlichtjes van de omringende lampen op het wateroppervlak en ik zag dus steevast geen bal. De verduidelijkende armgebaren van Wim bij zijn technische uitleg gingen geloof ik ook goeddeels langs me heen. Dit werd aangevuld met de dagelijkse sleur van "met zonnebril op in de auto, de winkel inlopen, je gewone bril in de auto hebben laten liggen, terug naar de auto, winkel in, zonnebril af, gewone bril op (via de brillenkoker, met je handen vol met de telefoon, autosleutels en baby is dat ook al een krachttoer), boodschapjes doen, zonnebril op, naar buiten, bril beslaat, wachten, naar huis, naar binnen, gewone bril ligt nog in de auto, op de tast boodschappen in de koelkast gooien en daarna bril uit de auto halen..." Je snapt het al.

Uiteindelijk ging ook ik dus voor de bijl. Na er een jaar lang tegenaan gehikt te hebben en aangemoedigd door enthousiastelingen die mij reeds boldly voorgingen en de starwarsbehandeling ondergaan hadden ("geen centje pijn joh!"), belde ik met Shatti voor een intake gesprek. Dat intake gesprek beviel zo goed dat ik Miranda op het eerstvolgende feestje overhaalde het ook eens te proberen, met de magische woorden dat "ik helaas de pijnlijke methode ga ondergaan, maar normaal gesproken is het snel, veilig en relatief pijnloos". Grappig dat ze me

geloofde en me daarna zelfs voor was met haar behandeling! Afijn, ikzelf had dus pech: te dunne hoornvliesen voor voorgenoemde snelle en relatief pijnloze behandeling en dus kreeg ik de PRK behandeling in plaats van de "standaard" LASIK. Bij mij dus geen "flapjes" maar inbranden van "buitenaf" waarna er drie dagen lang beschermende contactlenzen ingebracht werden, totdat het uiterst dunne huidlaagje dat je hoornvlies bedekt weer terug gegroeid is. Even veilig als LASIK, zo werd mij verzekerd. Ik stelde de vraag en ik werd er met een vriendelijke glimlach op gewezen dat blindheid nog nooit voorgekomen is als gevolg van deze behandeling (jaja, maar ééns moet de eerste keer zijn, nietwaar?).

Waarom deze methode normaal niet aangeraden wordt? Nou... zie de openingszinnen van dit artikel. Ik heb twee dagen platgelegen in een verduisterde kamer met zo veel pijn aan mijn ogen dat ik ze al die tijd niet of nauwelijks open kon doen! Met de gordijnen dicht en een dikke zonnebril op kon ik me op dag drie weer voorzichtig in huis voortbewegen. Om nog even op de jaren tachtig terug te komen: ik voelde me net een gremlin (Bright light! Bright light!). Tja, de dokter had wel gezegd dat ik drie dagen ziekteverlof op moest nemen, maar hier had ik niet echt rekening mee gehouden...

Inmiddels gaat het weer goed en volgens de eerste testen zie ik ook uitstekend. Wel is het zo dat het oppervlak van mijn hoornvliesen nog onregelmatig is. Dat huidlaagje schijnt nou eenmaal wat bobbelig terug te groeien en het duurt even voordat dat helemaal egaal is. Ik merk dat voornamelijk als mijn ogen droger worden (bijvoorbeeld als ik op een computer een stukkie voor de Ras zit te typen!), want dan zie ik al snel alles vager worden! Maar het schijnt er allemaal bij te horen en hoewel ik het niet snel nog eens zou doen, ben ik wel blij om na een jaartje afwezigheid mijn eigen gezicht weer te herkennen in de spiegel. Want zeg nou zelf, dat zwembadverhaaltje is leuk, maar eigenlijk is het natuurlijk gewoon door pure ijdelheid dat ik van die bril af wilde. Wie mooi wil zijn, moet dus ook in de 21ste eeuw nog altijd pijn lijden.

Iwan de Lugt

LASIK- behandeling

Ik heb het ook jarenlang uit angst voor me uitgeschoven. In het ziekenhuis had ik als verpleegkundige wel eens patiënten naar de operatiekamer gebracht voor een oogoperatie. Ik was altijd zo opgelucht als ik weer weg kon, blij dat ik het niet was die daar lag. Plaatselijke verdoving, een naald in je oogbol, gatver. Als het per se moet okay, maar liever niet!

Nu ben ik dan toch gegaan. Na veel goede verhalen van vrienden en kennissen over die specifieke dokter in dat specifieke ziekenhuis leek het me hoog tijd. Toch durfde ik niet tot ik onlangs op een feestje dan uiteindelijk werd

overgehaald (bedankt Iwan). Het zou zoveel makkelijker zijn, geen gedoe meer met lenzen en bril. Ik heb nooit last gehad van mijn lenzen maar wat de doorslag gaf was dat het langdurig dragen van lenzen ook niet goed schijnt te zijn voor de zuurstofvoorziening van je ogen. Laseren dus. Ze doen het hier al 20 jaar dus de smoes om af te wachten wie er na 4 jaar nog wat zag, had ik niet meer.

Het eerste consult. Het ergste wat er kan gebeuren is dat je zicht niet op of rond nul uitkomt en je dus toch nog een bril nodig hebt. Ze kunnen dan (gratis) de behandeling herhalen. Ook ik was enorm bang om blind te worden. Ik zag dat de arts zich in moest houden hier niet hard om te lachen. Als ik dat verwacht, zal het zeker een zeer geslaagde behandeling worden want blindheid is dus nog nooit voorgekomen. De uitspraak: ik was een goede LASIKkandidaat!

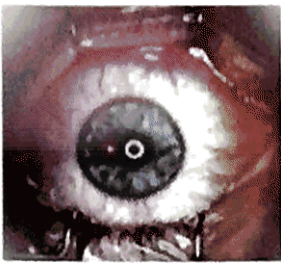
"Hee, ik zag je gisteren in het zwembad maar je zag me niet!", bleef me achtervolgen.

Een week later. Martijn bracht me naar het ziekenhuis. Ik was enorm zenuwachtig. Ik werd meegenomen naar een onderzoekskamertje en op een stoel tegen de muur gezet. Ik kreeg van een verpleegkundige verdovende druppels in mijn ogen. Plakkerige oogleden krijg je ervan en een raar zwaar gevoel in je ogen maar niet vervelend. Ik had mijn bril af, dus ik zat voor de laatste keer in een wazige wereld. Ik vroeg aan de verpleegkundige of zij ook gelaserd was. Nee, maar haar zus wel en dat was een groot succes. En helemaal niet eng, zo klaar. Ja ja. Ik vertelde hoe zenuwachtig ik was en ze lachte (me) meelevend (uit). Ik kreeg een blauwe operatiejas aan en een muts op.

Nu werd het serieus. Er kwam een Omaanse vrouw binnen die in de onderzoekstoel ging zitten. Zover als ik door mijn wazige zicht kon zien, glimlachte ze naar me. Ze had het over 'dokter' en verder kon ik niet verstaan wat ze zei dus we waren gauw uitgepraat. De verpleegkundige kwam weer binnen en zei dat die vrouw net gelaserd was. Ah! Dat wilde ze me dus zeggen. Ik wilde toch wel even haar ogen van dichtbij bekijken, zien wat er nou van overblijft. Haar ogen zagen er een beetje waterig uit en een beetje rood alsof ze net gehuild had. Verder niet eng of zo en ik kon ook het losse flapje niet zien. Ik mocht mee met de verpleegkundige.

Er stond een heel team in de laserruimte met in het midden een soort bed met een apparaat om de plek waar je hoofd kennelijk kwam te liggen. Dr. Liisa zat achter het apparaat met een verpleegkundige naast haar. Aan weerszijden van het bed stonden een man en vrouw gedeeltelijk in operatiekleding. "Dit zijn mijn collega's uit Noorwegen, ze kijken mee als je het goed vindt", zei Dr. Liisa. Perfect! Dat is alleen maar gunstig, doet ze extra haar best om geen fouten te maken.

Ze legde alles heel rustig uit en zei duidelijk wat ze ging doen. Ik mocht niet praten of antwoorden en moest ontspannen stil liggen. Ik durfde geen spier meer te bewegen. Boven me zag ik een caleidoscopische ring van zwarte en witte blokjes met daarin een lichtje waar ik naar moest kijken. Bij alles wat ze deed had ik mijn zicht, wat prettig is want die blindheidangst is dan weg, maar nadeel is dat je precies alles ziet wat ze op je oog doet.

Eerst maakte ze m'n oogleden schoon met een nat watje, lekker koel. Eén oog werd dichtgeplakt met een pleistertje. Hij ging langzaam weer open, maar dat was niet erg, zei ze. De klem ging in m'n oogkas om mijn oogleden open te houden. Gek, want het lijkt of je nog kan knippen, je spant namelijk wel je spieren aan en voelt niet dat je oog droog is dus het is net of die klem er niet is. Oogbol is verdoofd d.m.v. druppels dus droogheid en aanrakingen voel je ook niet.

Ik zag een rond iets op me afkomen. Het is net of je door een ruit kijkt waar je met je neus tegenaangedrukt staat. Het ronde ding werd tegen de ruit geplaatst. Beetje wazig werd het en er ontstond een drukkend gevoel in m'n oog. 'De druk wordt nu een beetje verhoogd', zei ze erbij. Door een mistige ruit zag ik dingen heen en weer gaan maar ik voelde behalve die druk, niets. Later vertelde ze me dat die druk komt doordat je oogbol iets vacuüm wordt gezogen zodat ze er makkelijker een plakje van af kunnen snijden. Het lijkt alsof je met je oogbol aan dat apparaat hangt. Dat lijkt eng maar het duurt maar heel even. Er werd wat gemorreld en toen nam de druk af. Het flapje hoornvlies werd opengekapt, dat was dus al losgesneden. Dat had me het engst geleken en daar had ik helemaal niks van gemerkt. Het was net of m'n contactlens werd verwijderd. Alles werd wazig maar ik zag nog wel. Een apparaat werd erbij geschoven. Rood licht dit keer. 'Kijk naar het rode licht en de laser start... nu', zei dr. Liisa. Ze hield mijn hoofd vast en ik zag verscheidene rode, knipperende puntjes en hoorde wat geknetter en rook een lichte brandlucht. Het duurde echt maar een seconde of 10 en toen stopte het. Ik kon nog steeds zien, ik was in ieder geval niet blind geworden!

Het flapje werd weer op zijn plaats gelegd en aan alle kanten een beetje aangeduwd. Een grote spatel op de ruit wreef langzaam heen en weer, ik zag scherp, dan weer wazig, dan weer scherp en het eindigde wazig. Klem weg, oog dicht, pleister erop, andere oog. Dit keer was het vacuümapparaat echt oncomfortabel, ze zei het er ook bij, dat dit waarschijnlijk vervelender voelde dan het andere oog. Oké, dan is het dus goed. Het werd helemaal zwart, alsof ik m'n oog gewoon dicht had. Ik voelde weer alleen die druk in m'n oog, verder niks. Het duurde ook niet zo lang, misschien een halve minuut of zo (geen flauw idee van tijd eigenlijk als je daar ligt). De druk ging eraf en ik zag gelijk weer. Dat kwam dus door het vacuüm. Daar kwam de laser weer. Paar seconden knetteren, flapje terug, klem weg, en klaar is Kees.

Ik liep met de verpleegkundige terug naar de kamer. Dit keer mocht ik in de behandelingsstoel zitten en zat er een zenuwachtig persoon in de stoel tegen de muur. Haha, dacht ik, ik ben lekker al geweest! En ik zag door de vette waas heen toch al wel scherpte. Niet meer zo mistig als het was zonder lenzen of bril. Ik was zo blij, het voelde helemaal niet pijnlijk of zo, een zandkorrel in je oog of een ooghaar is veel vervelender. Ik had gedacht dat ik 2 dagen niks zou kunnen en geblinddoekt in een donkere kamer moest liggen maar dat is dus echt niet zo.

Gelijk kwam de andere arts, dr. Khalid, me halen om tests te doen. Of ik de bovenste regel kon lezen. Ja hoor! Toen hij me vorige week zei dat ik dat 10 minuten na het laseren zou kunnen dacht ik echt dat hij op zat te scheppen. Maar hij had natuurlijk gelijk. Ik kon nog wel kleiner lezen dan dat! Hij controleerde m'n ogen nog met een lampje en zei dat het flapje mooi zat. Het brandde wel een beetje, zoals na zwemmen in de zee. Ogen dicht voelde prettig. Dat zandgevoel was er amper. Die gevoeligheid komt van het losgemaakte flapje en gaat na 6 uur vanzelf over, hadden ze gezegd. Druppels mee (antibiotica en neptranen) en de volgende dag zou ik terugkomen voor controle. Ik mocht naar huis.

Martijn kwam me halen. Dikke zonnebril op en met spleetogen naar de auto. Ik durfde nog niet echt te kijken, veel m'n ogen dicht gehad. Na 2 uur werd de branderigheid al minder, met een zonnebril op in huis voelde het het lekkerst. Ik was ook als de dood dat ik in mijn ogen zou wrijven en mijn grote skizonnebril was lekker veilig, daar kom je niet zo makkelijk met je vingers onder.

Na 6 uur zou het flapje al gehecht zijn en is de kritieke wrijffase eigenlijk voorbij maar het beste is helemaal niet aan je ogen te komen, zeker de eerste 24 uur. Het voelde ook met het uur beter. Ik was om half 3 thuis en om 6 uur zat ik tv te kijken. Tv en computerschermen zijn niet schadelijk, stond er in de folder. Mooi.

'Dus nu zit je zonder lenzen of bril tv te kijken, en het is scherp, je kan alles zien?' vroeg Martijn. Ja, inderdaad zeg, de lettertjes van de videorecorder, ondertiteling, gezichten en ogen, ik kon alles zien! Nu al! Het was nog wel een beetje alsof je vette vingers op je brillenglazen had zitten maar er stond in de folder dat dat normaal was. Dat gaat binnen een paar dagen over.

Op m'n rug geslapen die nacht. Ik was bang dat ik op m'n zij zou draaien dus had ik m'n zonnebril opgelaten en 2 staartjes in m'n haar, net boven m'n oren zodat ik niet met mijn hoofd kon draaien. De volgende morgen... Vrij zicht en superscherp!!! Ik kon echt m'n ogen niet geloven. De wekker was scherp! Mijn gezicht in de spiegel! De blaadjes aan de bomen! Wauw, het is ongelooflijk, door een paar seconden laseren nooit meer geklooi met lenzen. Ik kon alweer met gemak autorijden en had nog amper ergens last van.

Bij de controleafspraak die middag zei dr. Liisa dat een willekeurige oogarts al niet meer aan mijn ogen zou kunnen zien dat het gelaserd was, zo snel heeft het flapje zich gehecht! Ik had ook braaf stil gelegen zei ze, dat helpt ook mee. De tests toonden aan dat ik op +0.25 zat, wat perfect is want het daalt altijd nog wat. Dan zal ik waarschijnlijk op 0 uitkomen, het beste resultaat. Superblij verliet ik het ziekenhuis, ik heb het gedaan, en het is nog gelukt ook!

Een uur na de laserbehandeling.

Miranda Dalessi

Wie van de drie? Vrijmarkt 2006!

Dinsdagavond 25 april heerste er voor het derde achtereenvolgende jaar een gezellige bedrijvigheid op de benedenstraat van Sayyala Terrace. Dankzij de hulp van een aantal behulpzame en lenige kinderen werd de straat in een mum van tijd omgetoverd tot een vrolijke feeststraat in rood/wit/blauw en oranje. De vrijmarkt kon beginnen!

Het comité was de weken ervoor druk bezig geweest om dit familiefestijn wederom tot één van de gezelligste van het jaar te maken. Na een klein voorproefje op het schoolplein van de PDO School waren de voornaamste participanten van deze happening, de kinderen, helemaal opgewarmd en stroomden de aanmeldingen van Nederlandse én niet-Nederlandse kinderen binnen. Ook van buiten de school werden er kinderen aangemeld; het adverteren via e-mail en posters bleek gewerkt te hebben.

De opbouw verliep die woensdagmiddag 26 april voorspoedig, iedereen hield zich keurig aan het verzoek niets te verkopen vóór de officiële opening, onze dank daarvoor! Het wachten was vervolgens op de aankomst van drie Heeren van Oranje! Op de plechtige klanken van het Wilhelmus arriveerden in een Jeep drie in vol ornaat geklede heren, die alledrie claimden Kroonprins Willem-Alexander te zijn! Ze zijn onder luid gejuich ontvangen en vervolgens onderworpen aan een kleine quiz om uit te maken wie van de drie nu de echte Kroonprins der Nederlanden was. Met hulp van het publiek werd uiteindelijk besloten dat prins nummer 3, die overigens veel gelijkenis had met Meester Mathieu, net iets geloofwaardiger was dan de andere twee heren (de gebroeders van Leeuwen, zo bleek achteraf). Hij was het, die de vrijmarkt officieel mocht openen.

De prinsen mochten daarna bijkomen op het bankje, onder het genot van een glaasje bubbels, genietend van al die rood/wit/blauw/oranje geklede mensen die voorbij schoven om te kijken, luisteren, onderhandelen en te kopen dan wel te verkopen. Zij hadden tevens de geheime en ondankbare taak om voor een aantal verschillende leeftijdscategorieën één kind te verblijden met een kleine prijs voor zijn of haar outfit. Ondankbaar, want het bleek bijna onmogelijk een keus te maken, zoveel prachtige creaties liepen er rond. Erg leuk dat er zoveel tijd en energie in het verkleeden was gestoken, het maakte de vrijmarkt er nog vrolijker en levendiger op! Hoog bezoek was

er niet alleen van de Koninklijke familie, ook de Nederlandse Ambassadrice heeft ruim de tijd genomen om de typisch Nederlandse sfeer tot zich te nemen. Hartstikke leuk en bedankt daarvoor!

Het was gezellig druk, er werd door de kinderen van alles verkocht: van speelgoed, boeken, verrassingszakjes, waterijsjes en eigen gebakken brownies tot guppies uit eigen vijver. Muziek werd verzorgd door een enkele muzikant op een eigen instrument en dankzij Gerard kon iedereen genieten van oude en nieuwe bijdragen aan de Nederpop. De oranje bitter kon natuurlijk niet ontbreken, en werd na zes uur uitgereikt vanaf de bar van het Holland Comité. Rond zeven uur waren de laatste wadi-matten weggeruimd en lag de achterbak van de Prado vol met donaties voor het goede doel. Dat is geworden een kindertehuis in India, via een Indiase katholieke gemeenschap in Ruwi. Hun en onze dank voor jullie vrijgevigheid!

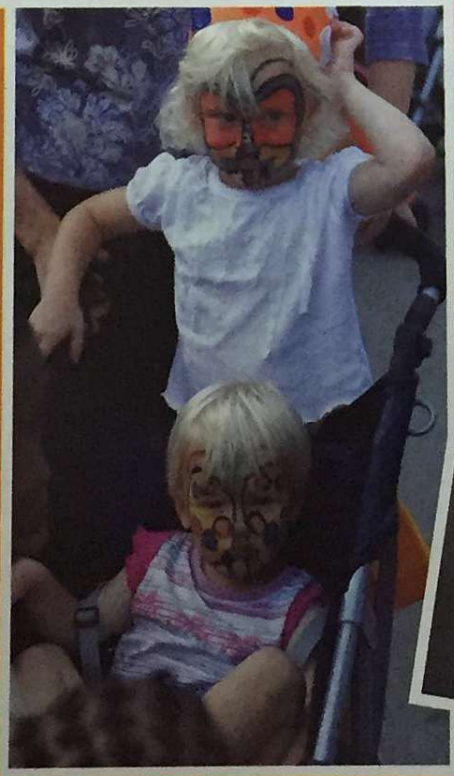
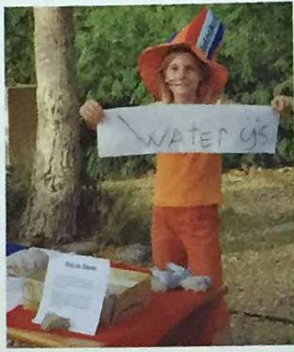
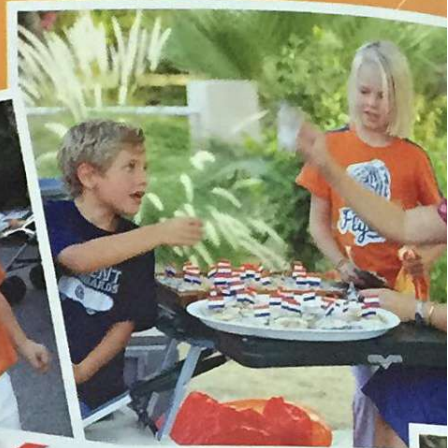
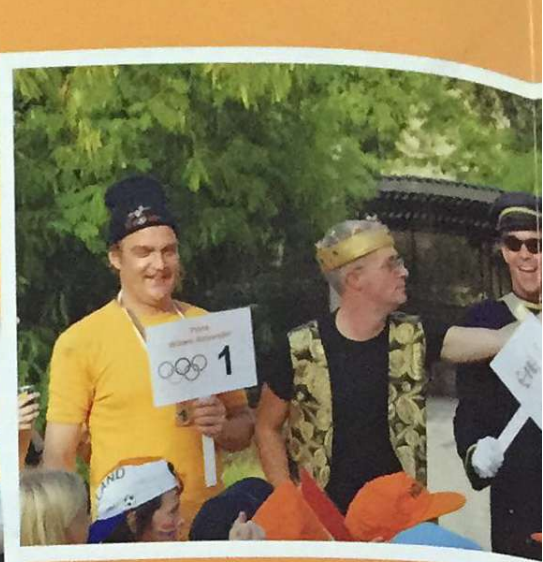
Met hulp van vele kinderen zijn de vlaggen de volgende dag weer verwijderd, de benedenstraat kon weer terugkeren tot het gewone dagelijkse bestaan. Wij willen vanaf deze plaats de bewoners van de benedenstraat bedanken voor hun medewerking en hopen volgend jaar weer dat we hun straat overhoop mogen gooien voor een middag. Tot slot willen we Cees bedanken voor het maken van de vele leuke foto's! Tot volgend jaar!

De Vrijmarktcommissie

**Op de volgende pagina's
de foto's!**

Opening van de vrijmarkt

Vrijmarkt 2006

foto's: fam. de Leeuw, fam. Dalessi

Sport in Oman

vrouwensport

Omaanse mannen zie je overal wel hollen en voetballen maar wat zijn nou de mogelijkheden voor de Omaanse vrouwen? Zij hebben toch beperkingen, met name met het feit dat ze in het lang gekleed moeten zijn en gesluierd moeten zijn? Een verhelderend en verassend gesprek met Saada Al Ismaily, Director of Sports, Ladies Section.

Er blijken dus speciale sport hoofddoekjes te zijn, die goed vastzitten (dus niet met knopspeldjes!) en de kleding die men draagt (lange broek) wordt niet als belemmerend ervaren. Saada zegt dat de kleding niemand tegenhoudt die graag aan een sport wil deelnemen. Ook zegt ze dat in principe eenieder vrij is om te dragen wat zij wil. Ze liet me foto's zien van basketballende dames. De een in lange broek en met hoofddoek, de andere speelster met korte broek, losse haren. Of dames die aan het aerobicsen waren, geheel bedekt. Ook worden er speciale zwempakken gemaakt maar ze zegt dat dat geen zin heeft omdat dat wel bedekt maar niets verhuult. 100 Jaar geleden in Europa deden we dat toch ook? Maar dat was wel in een ander klimaat. Dat is natuurlijk een belangrijk en praktisch punt maar hoe zit het met de mogelijkheden?

Er blijkt een heel schema en plan te zijn (korte termijn en lange termijn) waar het ministerie in investeert om zo veel mogelijk vrouwen aan het sporten te krijgen. Waar zij zich vooral mee bezighoudt is met het organiseren van sportkampen. Die één keer per jaar plaats vinden (6 weken lang) en waaruit men goede speelsters selecteert die doorstromen naar nationale teams en die speciaal getraind worden. Nu bestaan die kampen o.a. uit basketbal, volleybal, turnen, zwemmen, badminton en atletiek. De regel is daar wel dat als je niet gemotiveerd bent, je niet terug kan komen. Ook worden er cursussen gegeven voor 'sport management' waar de gymleraren van scholen verder kunnen 'studeren' tot coach, scheidsrechter of organisator van toernooien. Voor het gewone vrouwelijke publiek zijn er aerobicsklassen onder het motto "Sports for All", meestal in het Bowshar sportcomplex.

Ze vertelt bevlogen dat toen zij in 1993 begon (het jaar dat het ministerie werd opgericht) en men

startte met het organiseren van die sportevenementen, de meisjes nog niet wisten hoe ze de bal vast moesten houden en de regels al helemaal niet kenden. Het effect van al de activiteiten is dat de scholen ook steeds meer sport op hun programma zetten. En de samenwerking met de 'Ministries of Health and Education' en bedrijven zou ervoor moeten zorgen dat er meerdere sporthallen komen. Omdat binnensporten toch het minst problemen oplevert voor islamitische vrouwen. Hoe zit dat dan in het binnenland? "Je zult er verbaasd van staan maar daar wordt meer gesport dan hier in Muscat", verheldert ze. "Daar zijn ze nog niet verwend door de airco".

Zelf heeft ze een acteer- en regieachtergrond, waar ze ook een aanvang in heeft gemaakt maar toen ze hoorde dat er een post op het Ministerie voor Sport werd gecreëerd in 1993, was ze daar als de kippen bij omdat ze het als jong meisje heel erg jammer vond dat er na de lagere schooltijd geen mogelijkheden waren om verder te gaan met sporten terwijl ze dat zo graag deed en er zo goed in was. Ze haalde goud en zilver op de 100 en 400 mtr lopen door zichzelf te trainen. Daarom is ze nu nog steeds zo blij met haar baan omdat ze nu dus wel die mogelijkheden kan creëren voor anderen.

Ze onderkent ook dat door sport het zelfvertrouwen van meisjes wordt verhoogd en vertelt een verhaal van een zeer verlegen en teruggetrokken meisje 'Aman' die nadat ze werd overgehaald om mee te doen met het team helemaal opbloeide en een vrolijk en uitbundig kind werd. Toch is er nog heel wat educatie te verrichten want blijkbaar leeft hier het beeld nog dat wanneer je goed bent in sport, je dan wel slecht op school zou zijn.

Dit streven staat niet op zichzelf. Als Oman mee wil doen met de Olympische Spelen in 2008 moeten ze een vrouwenteam

hebben om deel te kunnen nemen! Veelbelovende sportsters worden dan ook aan alle kanten bijgestaan. We weten dat Safiya de zeilster naar Engeland is voor training. Andere veelbelovende sportvrouwen zijn: Hanan al Harassi. Zij heeft brons gehaald op de estafette bij de Asian Games in 2005. Fatma al Nabhani: een 14 jarige die de beste tennisster van de GCC is. En zo zijn er meerdere vrouwen die met alle kracht naar voren worden geschoven.

In ieder geval doet Saada haar werk vol overgave en met veel enthousiasme en ze gelooft in de ontwikkeling van deze gezonde bezigheid.

Irene ter Haak

NEDEROMAANSE AUTO'S

Wat je moet weten als je je auto gaat verscheperen naar en invoeren in Nederland

Ad Copier is onlangs verhuisd van Oman naar Nederland. Omdat er nogal wat komt kijken bij het vervoeren van een auto heeft hij dit voor vrienden overzichtelijk opgeschreven. Wat een goed idee om dit te delen met de Nederlanders, zeker nu er zoveel lijken te vertrekken. Met dank aan Andre Gombault!

Ad: "Het is inmiddels 2 maanden geleden dat we uit Oman betrokken en we zijn sinds kort door alle papieren rompslomp heen. We zijn nu op papier weer Nederlanders, al zullen we ons altijd een beetje Omani blijven voelen. Met de auto's is het prima gegaan en ze zijn zonder problemen ingevoerd. Ik zal nog even opsommen wat aan papieren nodig is."

1. Aankoopbewijs van de garage met de datum.
2. Verzekeringpolis en Omaanse kenteken registratiekopie van het plastic kaartje ter ondersteuning van punt 1 (werd niet gevraagd, maar beter met dan zonder)
3. Origineel kentekenbewijs. Dit is het formulier wat je krijgt van de verzekering om de export platen bij de ROP te regelen. Men vraagt hier naar het origineel (!!) dus goed bewaren in je handbagage.

Op dit formulier staan :

- Het chassis nr.
- Eng. nr.
- Het nummer van de export platen
- Het type en merk van de auto

Let op dat deze gegevens in het Engels staan, anders moet er ook een verklaring van de Nederlandse ambassade bij dat de Arabische tekst correct is !!

4. Bewijs van inwoning en uitschrijving in Oman. Dit is te verkrijgen bij de Nederlandse ambassade.
5. Bewijs van inschrijving in Nederland. Dit krijg je als je bij je gemeente gaat inschrijven.

Let op : De auto moet minimaal 6 maanden in je bezit zijn en gebruikt zijn.

Dit betekent vanaf het moment van aankoop tot het moment van inleveren bij de transporteur in Oman. Als je wat krap zit met je 6 maanden kun je een getekend briefje met datum van hem vragen, op het moment dat je de auto inlevert voor transport, dan zit je goed.

Andre: "Ik heb nagevraagd bij de douane in Nederland of er een minimaal aantal km gereden moet zijn. Dit is niet zo. De auto wordt als huisraad ingevoerd en dan is dit niet nodig. Het enige criterium is dat hij gebruikt moet zijn. Het lijkt me dus niet verstandig om je auto met maar 100 km op de teller in te voeren."

Bovenstaande papieren heeft de transporteur hier in Nederland nodig als hij de inkleding en vrijstelling bij de douane gaat aanvragen.

Van hem krijg je de originele vrijstelling van de douane en daarmee kun je de kentekenkeuring regelen. Een afspraak was niet nodig in ons geval. Wij hebben de auto's laten keuren in Groningen. Hierbij werd wel gevraagd of er een type goedkeurings papier was. Dit hadden we niet, maar vormde uiteindelijk toch geen probleem.

Misschien verstandig om hier langs de dealer te gaan om voor jouw auto een type goedkeuring te vragen voordat je de keuring gaat regelen.

Bij de keuring vragen ze ook het aankoopbewijs met datum, dus dit ook goed bewaren.

De tijd die dit alles in beslag nam even in vogelvlucht:

Van 20 maart tot 15 april zonder problemen gereden met Omaanse platen!!

Zodra je in Nederland arriveert, moet je contact maken met je transporteur zodat die kan starten met de aanvraag invoer en vrijstelling. Wij hebben dit gedaan direct na inschrijving in de gemeente.

Je ziet het duurt even maar alles is goed terecht gekomen.

- Auto's ingeleverd in Oman bij transporteur	14 februari
- Start transport	15 maart
- Aankomst bij transportbedrijf in Nederland	12 maart
- Vrijgave douane met toestemming tot wegvoeren	15 maart
- Auto's opgehaald	20 maart
- Originele invoerdocumenten (vrijstelling) van douane (dit is nodig voor de keuring)	3 april
- Keuring	10 april
- Kentekenbewijs	15 april

Ad Copier

اللجنة الهولندية - عمان Holland Comité Oman

Aan alle dingen komt een einde.....zo ook zit ik na 2 jaar m'n laatste Raskrabbel stukje te schrijven. Het was een fantastische tijd waarin wij als team met zeer veel plezier en samen met een diverse en gezellige groep Nederlanders allerlei verschillende activiteiten hebben georganiseerd. Ik wil iedereen - veel te veel mensen om apart op te noemen - danken die zich heeft ingezet de afgelopen twee jaar voor het organiseren van één van de vele Holland Comité evenementen! Verder uiteraard bedankt onze trouwe sponsor KLM (en dan met name Mr. Venu), Al Bustan Bakery die bij vele activiteiten hapjes gesponsord heeft, de continue steun van ambassadeur Annelies Boogaerds, de beschermheren Jan van Buitenen en Steven van Rossem, het Raskrabbel team voor hun geduld en inzet, de ondersteuning van alle medewerkers van de Club en met name Rahju en Tony. En uiteraard ons Comité, het was super, met gezellige en uitbundige vergaderingen vol idee-spuisessies, gecoördineerd opbouwen en afbreken doorspekt met veel lol en trots als een evenement er weer 'stond'.

De **Vrijmarkt** op 26 April was vanouds gezellig. Alle kinderen hadden weer mooie stalletjes en attracties gemaakt, en er werd wederom druk zaken gedaan! De 'wie-van-de-drie' om de echte Prins Alexander te kiezen werd moeilijker gemaakt doordat ze allen hun verschillende rollen perfect speelden. Hulde aan de organisatie door Anja van Neck, Marie-Bernadette Koper, Jannet Verkruijsen, Liesbeth de Leeuw en Janine de Koningh.

'Mei-maand Cultuur-maand' was een overweldigend succes. Het begon met de **Nederlandse Filmweek** van 4 t/m 10 mei. Allemaal absoluut toppers in de verschillende film categorieën en zeer goed bezocht (op sommige avonden wel 75 mensen). Het was de tweede keer dat wij dit evenement organiseerden en we hebben de smaak te pakken. Daarna op 23 mei oer-**Nederlands Cabaret** met de 'Dames Voor Na Vieren'. Hanneke en Anne denderden over het toneel met moeder/dochter sketchjes, robotica, love songs en fantastische parodieën. Wat hebben we gelachen! Bravo aan ons impressariaat om zo'n een act van zo'n hoog niveau naar Muscat te kunnen halen. Een geweldig eind van het seizoen 2005/2006.

Voor de agenda: de **Kick-off Party** is in volle voorbereiding voor 21 September (Sohar Garden)!

.... en dan zoals altijd kondigt de zomer de nodige wisselingen aan: Marjo wordt opgevolgd door Gera Vos, Ingrid en Nicole worden binnen het impressariaat opgevolgd door Job van Houwelingen en Ans Goossens, Tanya draagt over aan Miranda Dalessi en ikzelf geef de voorzittershamer over aan Mark Koper. Ik wens Mark alle succes toe, hetgeen gewaarborgd is door het altijd ondersteunende gemeenschapsgevoel van alle Nederlanders in Oman.

Jan-Willem

Tel: 24564618(h), 24674901(o)

Email jwvanderlee@yahoo.com om je voor de email-lijst van het Holland Comité op te geven.

Voorzitter	Mark Koper	School Liaison	Maaïke Bernauer
Secretariaat	Gera Vos	Raskrabbel Liaison	Miranda Dalessi
Penningmeester	Wim Moelker	Ambassade Liaison	Sander Janssen
Techniek & Opbouw	Stan van Gisbergen	Oranjebal	Oddy Kapoh
	Martijn Dalessi	Kinderfeest	Frank van Beek
Impresariaat	Job van Houwelingen	Zwemvierdaagse	Liesbeth de Wit
	Ans Goossens	Avondvierdaagse	Anneke van Gisbergen
	Maaïke Bernauer	Sinterklaas	Anja van Neck
	Nathalie Reumer	Vrijmarkt	Anja van Neck

You are invited to
a Special Evening With

DJ Chiel Champagne

A
t
C
a
m
p
i
n
g
S
o
h
a
r

Kareoke

Thursday 21 September

Book it in your diary

NOW

Miss Sohar Contest

1975
10/25/75

DAMES VOOR NA VIJFEN

TWEE NEDERLANDSE MEIDEN EN HUN TECHNICUS VOOR HUN THEATERSHOW IN OMAN.

Van 21 tot en met 27 mei was de cabaretgroep "dames voor na vijfen" in Muscat, op uitnodiging van het Holland Comité. We hebben het over Hanneke Drenth, Anne van Rijn en hun technicus Pepijn Stutterheim. De meesten van u zullen ze in actie gezien hebben in de PDO school gym. Wat waren ze geweldig! Wim Moelker & co. zijn met ze gaan kamperen in de bergen. Hier is zijn verslag.

De dames voor na vijfen zijn alweer meer dan een week in Nederland en hun gewone leven heeft zijn beloop weer gevonden. Er zijn nog optredens door heel Nederland gepland tot eind juni en daarna hebben de dames en technicus een maand vakantie. In augustus en september moet er een nieuw programma bij elkaar worden verzonnen. In oktober begint dan het nieuwe theaterseizoen.

Tijdens hun vakantie in Oman hebben we het drietal meegenomen op Wadi. Slapen op Jebel Shams en terug via Nizwa en Bilat Seet. Boven op Jebel Shams hebben we een heel gezellige avond gehad met een 6-tal families die daar ook waren. Zoals veel mensen die hier voor de eerste keer op bezoek komen waren ze totaal overdonderd door de schoonheid van de natuur hier. Het "op wadi" gaan, slapen waar je maar wilt en het rijden over graded roads gaven een extra dimensie aan de trip.

Zo 's avonds bij een kampvuur met wat te drinken heb je de gelegenheid om eens op je gemak bij te praten. De dames zijn van nature wat stillere types, al zou je dat op het toneel niet zeggen. Anne heeft vanaf haar jeugd in bands gezongen en heeft altijd wat op het toneel willen doen. Ze heeft gezocht naar een opleiding die vooral de praktische kant van het toneel behandelde. Daar heeft ze in 2000 Hanneke ontmoet en vanaf 2001 hebben ze samen gewerkt. In 2004 werd het een avondvullende show die heel erg goede kritieken kreeg. De levensloop van moeder en dochter uitgebeeld aan de hand van een aantal sketches laat op ludieke wijze de ups en downs van het leven zien.

Zowel Yoep van 't Hek in Singapore als Najib Amali in Nigeria hebben hun belevenissen van die trip verwerkt in een

conference (Yoep) en een stuk in Vrij Nederland (kleinkunst tussen de mitrallieurs, Najib). Ik ben benieuwd of wij hier in Muscat volgend seizoen avond aan avond ten tonele worden gevoerd en de zaal dubbel ligt van het lachen...

Met 5 á 6 optredens per week ziet een werkdag er voor hun als volgt uit:

Pepijn, de technicus, gaat rond 11:00 van huis naar de schouwburg waar de voorstelling die avond gegeven wordt en stelt het licht in en regelt het geluid. Pepijn is tijdens zijn conservatorium studie in de geluid- en lichttechniek gerold en doet naast dit werk ook nog werk in een opnamestudio achter de knoppen en geeft gitaarles.

Zo rond 17:00 komen Anne, de donkere, en Hanneke, de blonde, naar het theater en worden de laatste soundchecks gedaan en het licht bijgesteld. De voorstelling begint dan meestal rond 20:00. De show duurt ongeveer 80 minuten en daarna is er altijd de gebruikelijke meet and greet in de foyer van het theater. Inclusief de terugreis zijn ze dan meestal rond 02:00 uur thuis.

Terug naar boven op Jebel Shams. Met heel veel techneuten en gelukkig hun vrouwen en een drietal artiesten die ver van hun normale omgeving ineens te maken krijgen met een heel andere sociale wereld. Logica en reden in gesprek met creativiteit en gevoel. Expats en de dames die hun basis stevig in Nederland hebben. Gedrevenheid is een gezamenlijke eigenschap. Beide partijen zijn nieuwsgierig, willen weten hoe het leven van de ander er uit ziet en er wordt gesproken over normen en waarden die voor beiden niet noodzakelijkerwijs hetzelfde zijn.

Sommigen vragen de dames naar het al dan niet bestaan van vriendjes. Beiden blijken nog vrijgezel.

Het artiestenbestaan en het hebben van een relatie zijn geen goede combinatie. Helaas kan ik niet melden dat zich boven op Jebel Shams een romance heeft ontwikkeld tussen een van de dames en een van de aanwezige heren.

avonds naar het vliegtuig werden gebracht waren ze totaal onder de indruk van al datgene wat ze de afgelopen week gedaan en beleefd hadden!

Ik hoop dat iedereen heeft genoten van de voorstelling van de Dames voor na vieren en de mogelijkheid heeft benut om, zelfs hier in Muscat, weer eens een keer Hollandse cultuur te proeven.

Wim Moelker

De volgende ochtend rond 07:30 zijn we naar Nizwa gereden en hebben daar de Souq bezocht. Bij een temperatuur van 40 graden was dat een kort bezoek. Via Tanuf zijn we toen naar Hat gereden en hebben bij de terrassen van Bilat Seet in de schaduw van de bomen wat gegeten. Voor de dames was het allemaal wat te warm geworden en hebben we alleen nog een heel kort tochtje door de kloof naar het dorp gemaakt. De tocht werd afgesloten bij Second Cup met een kopje koffie.

De dag voor hun vertrek heeft het drietal nog gezwommen in zee bij Majan Beach en daar een aantal schildpadden ("kleintjes") gezien. Dit was natuurlijk een geweldige afsluiting en toen ze 's

Verwelkom uw Familie en Kennissen

Per KLM vanaf Amsterdam

Naar Muscat of Dubai

RoyalTours

The Netherlands

Reeds meer dan 20 jaar uw specialist

HOOFDSTRAAT 19 2406 GD ALPHEN A/D RIJN

TEL. +31-172-425300 FAX +31-172-475444

www.royaltours.nl

email: royalint@euronet.nl

WIE VINDEN WE IN MUSCAT?

WIE ZIJN IN OMAN NOG DE BO-ERS (IN VERGELIJKING MET DE BN-ERS: BEKENDE NEDERLANDERS).

EEN COLUMNS OVER INTRIGERENDE MENSEN IN MUSCAT

'The Golden Tulip'. Dat was toch een Nederlandse keten? Waarom horen we daar nooit wat van? Wie werken daar? Wat is daar Nederlands aan? Wat is jullie relatie met het Nederlandse moederbedrijf? En wie is de Libanees Paul Z. Diab?

Paul Diab werkt als General Manager voor Golden Tulip in het hotel in Seeb en als Director of Operations van alle Gouden Tulpen in Oman. Er zijn er hier 4. De andere 3 zijn in Khasab, Dibba en Nizwa (In Salalah komt er ook één). Totaal goed voor 411 kamers. Niet gek: Shangri-La heeft er maar 189 meer.

Ik moet eerlijk zeggen, het hotel zelf ziet er aan de buitenkant niet echt aantrekkelijk uit. Wit geverfd beton, bruin glas en een beetje stoffig. Maar er wapperen kleurrijke vlaggen en de stoep is netjes geveegd. Als je binnen in de lobby komt en de ruimtes eromheen bekijkt zijn die wel erg fraai. Glanzend marmer, niet te pompeus, gezandstraald glas, gedistingeerd. Blijkbaar wordt er flink gerenoveerd na de overname van Novotel.

Het is dus inderdaad een Nederlandse BV. Alle procedures, handleidingen, de standaard, het reserveringssysteem, etc. wordt vanuit Nederland gedictieerd. Er werken geen Nederlanders maar regelmatig komen er wel mensen uit Nederland om training te geven.

Zelf gaat Paul regelmatig naar Nederland, het Golden Tulip in Loosdrecht aan de waterkant om precies te zijn, voor besprekingen. "Veel water" zegt hij, "prachtige omgeving! Mooie huizen maar wel duur." O ja? "Ja, een half miljoen euro en dan heb je nog maar iets gewoons!!" Hij is goed op de hoogte. Er heeft vast iemand tegen hem geklaagd toen hij daar in Loosdrecht op de koffie was! (Mét stukje cake neem ik aan).

(Later versprak hij zich een keer en had het over 'Loosefoot', hi, hi).

Meestal ging hij in de herfst of winter maar de laatste keer was hij in de lente en was helemaal betoverd door de bloemenpracht. Hij reist dan vaak met de trein en tram en dat vindt hij ideaal. "Alleen zouden ze alle aankondigingen in het engels moeten doen" vindt hij. "Maar als ik het dan vraag zijn er veel mensen die Engels spreken." Wat vindt hij van de Nederlanders? Hij aarzelt, begint behoedzaam met "nice, friendly", maar dan richting "straightforward, bit snobbish" en uiteindelijk "bold" als hij merkt dat ik er niet van schrik. Nee, we zijn een arrogant volkje!, weet ik. Maar nog steeds 'vriendelijk en behulpzaam'.

Terug naar Oman: Hij werkt er al drie jaar en wil graag langer blijven, Oman heeft het meest te bieden van de

GCC staten oppert hij. Veel natuurschoon, cultuur en erg gastvrije mensen. Het is heel goed dat er zo veel wordt geïnvesteerd in het toerisme. "Natuurlijk, maar hebben jullie geen nadelige gevolgen ondervonden van bijvoorbeeld de opening van het Shangri-La?" "Nee, minder dan verwacht, de hotelbezetting is slechts tussen de 5 en 8 % naar beneden gegaan, en wij zijn toch meer een airport- en zakenhotel."

Vrijtijdsbesteding? "Duiken en muziek." Klassiek? "Meer 70-ies en 80-ies." Dan ben je vast en zeker naar Status Quo geweest vorige week in het Intercon? "Nee, dat niet." Wie is dan je favoriet? "Phil Collins." Ah, nou dan haal jij die toch naar het Golden Tulip?

Zijn er nog dingen die jij in Oman zou willen veranderen? "Meer hotels in Sur en Sohar en..... een treinroute van Noord naar Zuid! De weg naar Salalah is saai en lang, vliegen is duur, per trein zou beter en comfortabeler zijn." Ja, dat lijkt me ook wel wat, per nachttrein, beetje lezen, beetje naar buiten kijken over de Golf van Oman, beetje tabooleh eten ('??? ??? ? ??? ? ?', 'Salam Aleikum, people for Sohar Station please get off here') dan lekker slapen in de coucher, terwijl de trein monotoon verder dendert en de volgende ochtend fris in Salalah of Dubai!! Op de terugweg alle tassen boven je hoofd in het netje. 10 punten. Of hij voor dit idee even stevig wil lobbyen bij het Ministerie.....

Irene ter Haak

De Golden Tulip keten:

- In 1962 opgericht door 6 hoteliers en groeide snel uit tot een nationale keten.
- In 1975 ging Golden Tulip Hotels Worldwide internationaal aan de slag door de samenwerking met KLM.
- In 1990 verkoopt KLM haar aandelen en richten beide bedrijven zich weer op hun 'core business.'
- In 1993 creëert men het Golden Tulip Inn als 'limited service' hotels.
- In 2002 na 6 jaar onder de vlag van NH Hotels te hebben geopereerd gaat Golden Tulip Worldwide weer onder haar eigen naam verder.
- Krasnapolsky in Amsterdam is ook een Golden Tulip geweest.
- Om verder uit te breiden richt de keten zich nu op Duits sprekend Europa en eigent zich de Duitse TOP International Hotels toe.
- Nu hebben ze 440 hotels in totaal.
- Het hoofdkantoor voor de GCC en Afrika zit in Dubai.

Island Swim 2006

Een verslag van de laatste island swim van Tjeerd - niet gewonnen en ook niet zo blij.

Als laatsten klimmen Wim en ik aan boord van de boot die ons naar het eiland brengt. Een te laat gearriveerde boot cover vraagt of ie gesleept mag worden, anders is ie niet op tijd bij het eiland. Vervelend voor de zwemmer. Wim en ik kijken elkaar meewarig aan, een kajak slepen met een grote motorboot? Dat wordt lachen. Even later hijsen we de meneer plus kano maar aan boord. Z'n spullen drijven overal rond de boot. Na dit

op oneindig'.

Een uur en 10 minuten later wankel ik het PDO-strandje op. Tanya (in roze bikini) moedigt iedereen aan die de laatste meters richting de finish moet hobbelen. Dat kan vervelender natuurlijk... 'Mijn' dames achter de tafel juichen ook voor iedere deelnemer die aankomt. Dat doet goed, zo'n enthousiaste ontvangst. De hele Island Swim kan plaatsvinden bij de gratie van de inzet

korte oponthoud planeert de boot over het toch wel wat ruwer dan verwachte zeewater. We zijn het er snel over eens dat deze stroming en golven nog wel 'kunnen', maar veel heftiger moet het niet worden. "Ken net...", zullen we maar zeggen.

Even later. Het leukste moment van het hele evenement; het opnoemen van de namen als iedereen klaar ligt in het water, vlakbij het eiland. Omdat de stem van Bob Gardham niet voldoende volume heeft om boven het klotsende zeewater uit te komen, klimt Wim, initiatiefrijk als altijd, op de boot om met ongekend volume alle namen richting de drijvende en watertrappende meute te blèren. Na iedere naam volgt "Ja" of "Yes".. nu eens gemompeld, dan weer luidkeels en overtuigend, en soms een beetje geknepen van de zenuwen. Dat PDO-strandje is toch wel een eind weg.

In de verte liggen de kano's en andere boat covers te wachten. Ik zoek Ed Follows, gretverdikkeme... ik zie 'm nergens. Waar is die gozer? Ik zwem voorlopig maar achter Walter aan, besluit ik.

Hij wacht in z'n kajak op Wim, ik herken 'm aan z'n potsierlijke pet die een schaduw werpt ter grootte van een parasol. Ik ben nog geen 200 meter onderweg of ik zwem langs een 2 meter lange lichtgroene zeeslang. Ehhh, oh ja, ze doen niks, da's waar ook. Even later zie ik dat Ed me gevonden heeft, hij peddelt aan m'n linkerkant. Nu is het 'verstand op nul, blik

van een heleboel vrijwilligers en de bijdragen van enkele sponsors. Eerder deze morgen hebben 'mijn' meiden met een dikke zwarte stift de nummers op schouder en dijbeen van de deelnemers geschreven en nu noteren ze de tijd van iedere zwemmer die aankomt.

Een goeie anderhalf uur later arriveert de laatste zwemmer. Ook hem valt een welgemeend applaus van de omstanders ten deel. Tot grote opluchting van Martin, Wim en ik blijken alle deelnemers daadwerkelijk op het PDO-strandje te zijn gearriveerd. Tja, blijft spannend natuurlijk.

Inmiddels zit iedereen aan het ontbijt. Gezellig sfeertje. Ik werk m'n vierde gebakken eitje weg.... Meneer Prakash van de club heeft weer voortreffelijk werk geleverd. Wim, die tussen de bedrijven door nog kans heeft gezien de tijden van iedereen op een zoveelste fraaie lijst te produceren, roept wederom als een middeleeuwse dorpsomroeper wie welke tijd neergezet heeft. Ik deel de laatste t-shirts uit en ben ineens omringd door allerlei lieden die ook 'iets' met de Island Swim te maken schijnen te hebben en derhalve een t-shirt claimen. Hmmm...

Weer een uur later zit ik thuis aan de koffie. Moe maar voldaan. Ik vraag me af waarom ik toch niet zo blij ben.... En dan realiseer ik me: dit was mijn laatste Island Swim. Tja...

Tjeerd Schaafsma

AOW voor expats

Over AOW voor expats, vrijwillig verzekeren en of gemiste jaren alsnog inkopen. Door de Raskrabbel's eigen financieel planner Henk Vriesman.

Geachte expat,

Naar aanleiding van mijn vorige stukje over pensioenen heb ik een paar reacties gehad waaruit ik afleid dat het misschien nuttig is iets te schrijven over sociale zekerheid en speciaal over de AOW.

Ik zal beginnen met uitleggen hoe de nieuwe regeling (1998) voor de AOW werkt en daarna een aantal facetten toelichten die speciaal voor expats van belang kunnen zijn.

De basis is dat iedereen die (legaal) in Nederland woont verplicht verzekerd is voor de AOW. Expats kunnen zich vrijwillig verzekeren, daar kom ik verderop op terug. De AOW is in feite een zogenaamde opbouwverzekering waarbij men voor ieder jaar dat men tussen het 15e en het 65ste jaar verzekerd is geweest 2% pensioen opbouwt. De hoogte van de AOW (januari 2006) is voor gehuwden 50% van het minimumloon, € 637 per persoon per maand en voor alleenstaanden 70% van het minimumloon, € 933. Deze bedragen zijn exclusief vakantietoeslag.

Als bij het ingaan van de AOW de partner nog geen 65 jaar is, bestaat recht op een toeslag die afhankelijk is van het inkomen van de partner. Deze toeslagen vervallen echter per 1 januari 2015 waardoor iedereen die op of na 1 januari 1950 geboren is, pech heeft. Dit is het zogenaamde AOW gat dat vooral bij grote leeftijdsverschillen flink groot kan worden. Om de toeslag te berekenen wordt een inkomenstoets toegepast waarbij inkomsten uit arbeid gedeeltelijk worden gekort en inkomsten zoals VUT, uitkeringen en prepensioenen geheel. Box 3 uitkeringen (rente, dividend) en alle lijfrentes zijn vrij. Bij een inkomen van de jongere partner uit arbeid van € 1.146 per maand of meer, vervalt de toeslag en heeft men dus in feite halve AOW (de berekening mail ik u als u wilt). De AOW wordt gefinancierd door een loonheffing van 17,9% (2006) in de eerste belastingschijven (dus maximaal over € 30.632). Bij leeftijdsverschil met uw partner dient hier dus het een en ander gepland te worden (zie mijn vorige stukje over pensioenen tekort in uw Raskrabbel of op onze website).

Bij vertrek naar het buitenland kan iedereen die minimaal 1 jaar verzekerd is geweest in Nederland zich vrijwillig verzekeren voor maximaal 10 jaar. Dit geldt ook voor de ANW (Algemene Nabestaanden Wet). Dit maximum van 10 jaar geldt niet als men al voor 1 januari 2000 vrijwillig was verzekerd. De aanvraag van deze verzekeringen dient bij de Sociale Verzekeringsbank te geschieden en wel binnen 1 jaar na vertrek.

De maximale premie voor de vrijwillige AOW bedraagt € 4.439 per jaar en de minimale premie 10% daarvan. Iemand die voor het eerst in Nederland gaat wonen (bijvoorbeeld

kinderen van expats) kan de jaren vanaf het 15e jaar die hij niet verplicht verzekerd is geweest inkopen. Deze aanvraag moet binnen 5 jaar na terugkomst worden ingediend.

Bij terugkeer naar Nederland kan men de gemiste AOW jaren alsnog inkopen als men wil. Dit geldt niet voor de ANW omdat dit een risicoverzekering is. Een verzoek tot inkoop van niet verzekerde jaren moet binnen 1 jaar na terugkomst bij het SVB worden ingediend.

Dan nu de hamvraag, verzekert u jezelf vrijwillig of niet. Zoals altijd met geld komt het antwoord uit een sommetje. Voor het gemak ga ik uit van iemand die na 2015 met pensioen gaat en dus geen recht heeft op toeslagen voor een jongere partner. Verder ga ik ervan uit dat de expat meer dan € 30.000 per jaar verdient waardoor hij de maximum premie van € 4.439 per jaar betaalt. In 10 jaar betaalt hij dus €44.390 (geen inflatie om het overzichtelijk te houden) Hiermee voorkomt hij een korting van 20% op zijn AOW.

Wat hij hiervoor krijgt is na zijn 65ste levenslang een uitkering van 20% van € 8097 of € 1.619 per jaar. Iemand van 65 heeft een verwachte levensduur van ongeveer 13 a 14 jaar voor de man of 16 a 17 jaar voor de vrouw. Dus er wordt bij de vrouw ongeveer € 27.500 uitgekeerd, geen goede deal dus. Het wordt echter een ander verhaal als de partner van de expat geen inkomen heeft omdat dan de minimum premie wordt betaald van € 444 per jaar. In dit geval betaalt een vrouw in 10 jaar € 4.440 en ontvangt te zijner tijd € 27,500 als ze ten minste de statistische leeftijd bereikt. Dat is dus wel een goede deal. Bij meer of minder jaren is de uitkomst hetzelfde. De regel is dus dat inkopen van AOW alleen zin heeft bij geen of een laag inkomen. Gaat u eerder dan 2015 met pensioen dan wordt het iets ingewikkelder omdat u dan eventueel de toeslagen krijgt maar de conclusie is meestal in lijn met het bovenstaande.

Zoals altijd zijn suggesties over onderwerpen voor een volgend artikel van harte welkom. Ik ben speciaal geïnteresseerd in onderwerpen die bij expats leven, bijvoorbeeld bij terugkeer naar Nederland.

Als u uw vakantie deze zomer in Nederland doorbrengt en u wilt een vrijblijvend kennismakingsgesprek dan kunt u mij mailen.

Mocht u vragen hebben over het bovenstaande of over andere vakgebieden van de financiële planning dan kunt u mailen naar Henk@PlanningMasters.nl

Website: www.PlanningMasters.nl

Henk Vriesman RMFP FFP

Postbus 295, 1860AG Bergen(NH)

MIJN favoriete TOP 5

Vijf muzikale hoogtepunten van Evert Ruijs

Wat vind ik nu de beste vijf platen ooit gemaakt? Dit is bijna een onmogelijke vraag! Er is zo veel goede muziek gemaakt (en nog veel meer slechte) ... Maar na wat nadenken en mezelf te beperken tot slechts de CD's die ik in mijn kast heb, kom ik dan toch met een lijst.

Laat ik met mijn absolute numero uno beginnen: 'Love Over Gold' van de Dire Straits (1982), met onder andere het magistrale 'Private Investigations'. Deze plaat was voor mij een waterscheiding. Vóór 'Private Investigations' zat ik altijd met mijn cassetterecorder in de aanslag (vooral hopen dat de DJ er niet doorheen zou praten), maar toen dit nummer op de eerste plaats binnen kwam in de Top 40 begreep ik dat ik de hele LP moest hebben. Bijna 25 jaar later heb ik ook de CD en blijft dit nummer onovertroffen en het bewijs dat je niet hoeft te kunnen zingen om toch fantastische muziek te kunnen maken.

Joe Jackson staat op twee. Nee, dat is niet een broer van Michael, maar een Engelse singer/songwriter/pianist die ongeveer van alles gemaakt heeft van Ska tot Jazz tot Klassiek. Ik denk eerst aan 'Body & Soul' (waar nog muziek van werd gedraaid toen we trouwden), maar de opvolger, 'Big World' (1986) is voor mij zijn ultieme plaat. De muziek geeft mij altijd een gevoel van reizen en ver weg zijn en is dan ook heerlijk om in de auto te draaien. Joe Jackson nam de LP (die 3 kanten had ...) op in 2 avonden direct op een twee-sporen recorder. Hij vroeg het publiek om vooral niet te klappen. Zo is het 'm gelukt is om de plaat heel fris te laten klinken.

Ik luister graag naar melodische muziek waarin ook nog het één en ander gebeurt en om die reden scoort Sting een derde plaats. Sting staat altijd garant voor een leuk liedje. De eerste 'ie al bij de Police (denk aan 'Every Breath You Take'), maar sinds de start van zijn solocarrière werd hij nog beter toen hij

ook allerlei geweldige jazzmuzikanten om zich heen verzamelde (zoals Bradford Marsalis op de 'Dream of the Blue Turtle'). Wat mij betreft is zijn topper de 'Ten Summoner's Tales' (1993). De CD is vrolijk en ondanks de rare maatsoorten (5/4, 7/8) wordt het nooit te pretentius. Luister vooral naar 'Saint Augustine in Hell'.

Tja, alleen heren tot nu toe. En dan ook niet vreselijk recent. Dus nu tijd voor een dame (en slechts 10 jaar geleden ...). Het wordt niet iets zoets (hoewel Martin best de Carpenters van me mag lenen). Nee, ik hou vooral van dames die het uit hun tenen halen, zoals bijvoorbeeld in 'The Way I Do' van Melissa Etheridge. Maar goed, ik ken de rest van die CD niet, dus voor deze top 5 kies ik Alanis Morissette met 'Jagged Little Pill' (1996) met o.a. de hit 'You Oughta Know'. Het zou je vriendin maar wezen!

En ja, dan de laatste. Dit is altijd de moeilijkste. Nog meer monumentale muziek, zoals bijvoorbeeld het geweldige Marillion (denk aan het oude 'Misplaced Childhood', of de recente dubbel CD 'Marbles', heel goed, ook al is Fish al jaren weg) of iets alternatiefs zoals het 'Debut' van Björk? Nee, het wordt iets Nederlands. Ik twijfel even aan 'Klaar' van (de nu volwassen) Doe Maar, of 'België' van het Goede Doel. Maar nee, na lang wikken en wegen kies ik 'Blauwe Ruis' (nee, geen Ruijs) van Bløf (2002). De CD namen ze op na het overlijden van hun drummer en heeft daarom ineens een hoop meer kracht en diepgang dan hun eerdere werk (luister bijvoorbeeld naar het prachtige 'Mooie Dag' of proef de kracht van het nummer 'Vrij').

Zo dat was het weer. De volgende keer is het de eer aan Alessandro Allodi - onze Italiaanse Nederlander in Muscat (die waarschijnlijk niet met Marco Borsato aan komt zetten!).

Evert Ruijs

Deze plaat was voor mij een waterscheiding.

Afscheid van DP8

Sander Kloosterman

Ik ga volgend jaar naar de BSM. Mijn moeder geeft daar les. Dat lijkt me wel spannend. Mijn moeilijkste vak wordt spelling. Dat vind ik niet echt makkelijk. Ik kijk er wel naar uit. Want ik wil wel iets nieuws proberen! Meerdere docenten, dat lijkt me wel spannend.

Ik ga naar de BSM. Ik vind het best spannend. Ik ga wel ~~er~~ alle kinderen missen die weg gaan. Ik vraag me af welke docenten ik krijg. Over 2 jr. ga ik waarschijnlijk naar Nederland. Ik woon al 3 jr. in Oman. Ik zie wel tegen Nederlandkunde op, want ik heb gehoord dat het saai is. 7 ding moeten de meiden beloven: blijven Sjoppu en mnen.

Emma

Ik ga naar de BSM, daar krijg ik les op de Engelse afdeling. Ik ben benieuwd of ik niet verdwaal. Ik ken daar een paar mensen, maar kijk ook uit naar nieuwe vrienden en vriendinnen. De lessen waar ik naar vooruit kijk zijn drama & DT, want ik wil graag cabaretier worden en ik vind technische dingen ook interessant. Max Kapoh.

Ik ga naar de BSM. Ik heb heel veel zin om naar een nieuwe school te gaan. Wat ik wel jammer vind is dat ik een paar vrienden niet meer zie. Ik heb wel veel zin in nieuwe vakken. Wat niet leuk is, is dat ik heel vroeg op moet staan. Gaaaaaap! Thomas Soek.

Hej Hej, ik ben Elise Droste. Ik ga na DP8 naar de ABA. Ik vind het best wel spannend, want het is allemaal in het engels! Ik moet dan ook extra les krijgen na schooltijd, Nederlandse les (bah!). Ik hou veel van paarden dus ik denk dat ik later met paarden ga werken. Ik ga mijn vrienden heel erg missen, want we hadden een te gekke tijd samen!! Maar ik denk dat ik ook snel nieuwe vrienden kan maken op de ABA. Ik blijf veel bij mijn vrienden en blijf met mijn vriendinnen.....sjoppuh!! -> (shoppen).

Hey Hey! Ik ben Anne, volgend jaar ga ik naar BSM!! Ik heb er zin in, maar ik ga mijn vrienden en vriendinnen heel erg missen. Op BSM word denk ik art mijn lievelings vak of d.t. (design and technology). Wiskunde is denk ik niet mijn sterkste vak. Later ga ik waarschijnlijk iets met paarden doen omdat ik veel van paarden houd. Heel veel groetjes van mij. xx

Heeey!! Ik ben Amy Vis. Ik ga naar de ABA samen met Elise. Ik vind het heel erg spannend, maar ik verheug me er ook op. De ABA is een hele grote school en het is er ook wel een beetje een doolhof. Dat is wel best eng, maar ik denk dat ik er wel gauw aan wen. Ik moet in de ABA altijd Engels praten en schrijven dus dat wordt wel moeilijk. Ik ga al mijn vrienden en vriendinnen hartstikke veel missen!! Groetjes!!

Ik ga naar de BSM. Ik ben niet echt zenuwachtig. Er gaan acht kinderen van mijn klas naar de BSM. Ik ga naar het Rijnlands Lyceum bij meneer Van Beek. Ik heb wel zin in nieuwe vakken zoals: DT en Sience. Er gaan 3 kinderen uit mijn klas weg naar Nederland. Ik denk dat ik ze wel ga missen. Ik ben erg benieuwd welke docenten ik krijg. Mijn broer Max zegt dat sommige docenten hartstikke saai en stom zijn. Ik ga naar een nieuwe school. Dus ik ga nieuwe vrienden opzoeken. Floris Dp8.

Hey!! Ik ben Celine. Ik ga naar NL, Den Haag naar de school "Lyceum Ypenburg". Ik vind het wel leuk om te verhuizen om iets nieuws te proberen, maar ga Oman zeker missen!! Het huiswerk lijkt me heel veel en daar kijk ik erg tegen op! Nederlandkunde lijkt me erg moeilijk, want ik weet echt bijna niks over NL. Wiskunde is ook niet makkelijk voor mij!! Maar dat moet ik maar leren!

Ik heb echt zin in de BSM. Ik weet dat je er best snel verdwaald en hoop dat het niet met mij gebeurt. Ik heb erg zin in science en D.T., maar heb geen zin in rekenen en taal. Ik ben bang dat ik de namen van de docenten vergeet. Wat me leuk lijkt is de cafetaria, want daar kun je je eigen eten halen. Robert.

Hoi, ik ben Ronald Schotman en ik ga naar het Rijnlands Lyceum Oegstgeest. Ik verlang wel naar een middelbare school, want dan krijg je nieuwe vakken en nieuwe leraren; ik zie wel tegen het huiswerk op, maar dat hoort er bij!

Hoi. Ik ben Mark. Ik ga aan het eind van dit schooljaar naar Nederland, daar ga ik naar het Mende College in Haarlem. Ik heb wel zin om naar die school te gaan, maar ik ben nerveus voor wiskunde. Ik heb wel zin in het vak handvaardigheid. Groetjes Mark.

AFSCHEID

ZIJN AL DIE AFSCHEIDSFEESTEN IN JUNI NOU FEESTELIJK OF VERBORGEN TE NOEMEN?

De afgelopen maand juni greep de uittocht van de vele dierbare Medelanders mij bij tijd en wijle als een bankschroef naar de keel. Ik weet het, ik weet het: "Je huis is waar je werk is", zei mijn moeder vroeger al tegen mij en dat klopt als een zwerende vinger. Maar voeg Nederland en Oman samen en je krijgt Nomaden en ellende. Dat bedoel ik nou, dat zijn wij in juni, in 2 woorden samengevat. Hoe je het ook leest; aan al komt een end en dat is ellendig genoeg, doch voor de doorsnee Expat is het in juni extra somberen geblazen.

Met toegeknepen strot stond ik dus op menig afscheidsfeestje, (wat nou feestje, wat is hier zo feestelijk?) en keer op keer zag ik tevens de vertrekkende partij een brok in de keel wegslikken. Over de nadelen van het Expatbestaan gesproken..... Mijn jongste had het er ook behoorlijk moeilijk mee. Weer twee van z'n beste vriendjes weg. Helemaal bedroefd was hij.

Om dat aan te zien is al een aanslag op je moedergevoel, maar waarom ben ik die hoofdstukken ontwikkelingspsychologie nou niet vergeten (en de rest wel) waarin beweerd wordt dat het zo belangrijk is voor kinderen vanaf een jaar of 8 om langdurige relaties te (kunnen) ontwikkelen en onderhouden. Hij is 9! Hoe komt dat nog goed met dat kind... Hinderlijk geklop aan de deur van m'n geweten, bezwaard gemoed, wat doen we ze aan?!!

Als laatste spreekwoordelijke druppel kondigde geheel onverwacht het vriendinnetje van onze oudste aan dat haar familie weer terug moet naar Aberdeen, terwijl ze er nog maar net waren. Wat een ellende voor een verliefde puber. Ja, het was echt kommer en kwel in huize Kapoh.

Doch onze middelste telg (altijd al het zonnetje in huis) bleef maar vrolijk en opgewonden rondhuppelen. De reden: afscheid. En wel van groep 8. De musical, de voorpret, het chique dineetje, het spannende nieuwe begin in de brugklas. Joepie, zo leuk!

En ja, na enige dagen van uiteenlopende stemmingen aan de dinertafel, waarbij voornamelijk Max aan het woord was en ons zombies onderdompelde in zijn met humor doorspekte gekwetter en optimistische beschouwingen, kwam hij opeens met de uitspraak: "Na Ieder Afscheid een Nieuw Begin", en keek ons daarbij geheel niet achterlijk aan. Hij was ons gesomber zat (wat onze kinderen ons al niet kunnen leren) en wilde nu zijn enthousiastme wel weer eens delen. Oddy reageerde het eerst met een gevleugelde uitspraak van onze voetbalogoog

Johan Kruijf: 'Aan Ieder Nadeel Zit een Voordeel' (hij zat nogal in de voetbalsfeer deze maand). Vanaf dat moment sloeg de stemming subtiel doch merkbaar om. Want ja, het zijn ondanks het grote melige gehalte waarheden als koeien. En kijk, combineer die 2 woorden en je krijgt 'Koemeel'. Ge ziet beste lezer, toeval bestaat.

"Na Ieder Afscheid een Nieuw Begin"

Dus zo bekeken is de kans groot dat wij expats elkaar weer eens zullen tegenkomen; de wereld is onze achtertuin. En hadden we niet gezegd dat we lekker met z'n allen in een lustoord gaan pensioneren. Ha, dat kan nooit lang meer duren. Om dat te vieren besloten we alvast een weekend in retraite te gaan. We lieten de boel de boel en wijdde ons met overgave aan een van onze favoriete bezigheden: het uitproberen van een nieuw hotel. Prima therapie en wat bleek...de eerste vers aangekomen expat diende zich daar al aan. Een Nederlander en geenszins in de olie. Altijd interessant. Een weekje later kondigde onze oudste z'n nieuwe vriendin aan. Helemaal in luv'.

We zijn dus weer over de Juni-blues heen. Met goede moed gaan we er tegenaan. Toch hou ik m'n hart nog wel eens vast hoor. Het Nederlands elftal in het WK bijvoorbeeld, daar vrees ik nog steeds een te vroeg afscheid.

Sandra Kapoh

expositie

Ineke bakt er wat van.

Ik heb wel eens vaker gedacht; er loopt hier bergen talent rond in dit expatleven. Ik was dus niet zo verbaasd, maar wel heel prettig verrast dat m'n eigen collega klassenmoeder, Ineke van Eden, ook zo'n begaafd mens blijkt te zijn.

Denk ik al die tijd die hobbied er wat bij met het geven van de afterschoolactivity 'klei met mij', iets wat ik ook nog wel zou kunnen als ik niet zo lui was geworden sinds ik hier woon. In werkelijkheid maakt ze al jaren de prachtigste keramiek.

Laatst had ze met nog drie getalenteerde dames (nog een Nederlandse en twee Duitse) een expositie in de Omani Society for Fine Arts. Voor het eerst dat ze serieus haar eigen werk ging tentoonstellen voor 'anderen'. De avond voor de opening had ik haar even aan de telefoon terwijl ze voor de laatste keer haar collectie stond op te poetsen: "Stel je voor dat er mensen zijn die iets willen kopen", zei ze tegen me. Hoewel die kans haar niet zo groot leek (duh), had ze ineens een soort oergevoel dat ze geen van haar potjes kon missen. "Het zijn m'n kinderen", voegde ze er dramatisch aan toe, waarna ze met grote zelfkennis vaststelde dat dat wel erg mutserig van haar was. "Grote meid zijn", zei ik dus en stelde voor om naast de stukken waar ze echt geen afstand van kon doen een bordje te plaatsen met 'SOLD'. "Dat staat nog interessant ook", was mijn toegevoegd commentaar. Maar ach, daar is ze te bescheiden voor dus heeft ze uiteindelijk bij een paar van haar creaties vermeld dat ze 'niet te koop' waren. Het stuk met de titel "Crowned" bijvoorbeeld, daar zit 'een periode' in en dus een gevoel wat haar echt te dierbaar is om weg te doen.

Direct de eerste avond ben ik gaan kijken bij de expositie. Mooi hoor. Ik vond de combinatie van Inekes keramiek met de schilderijen van de andere drie dames erg geslaagd. Ik was behoorlijk onder de indruk van de kwaliteit van de expositie en ik was niet de enige; de loftuitingen van het talrijke publiek waren niet van de lucht. De opening was heel officieel met allerlei hoogwaardigheidsbekleders (waaronder onze eigen Annelies) en een heleboel pers. Ineke dreef volgens mij een beetje op een wolk die avond en vroeg zich die eerste uren vooral af of het nou eigenlijk wel allemaal echt gebeurde. Echter kon niet leek mij, want tot haar niet geringe verbazing heeft ze vanaf die eerste avond flink verkocht. Ik vind dat niet zo gek hoor, haar werkstukken zijn allemaal met een hoge mate van vakmanschap gemaakt en stralen een heel unieke mix van vloeiende vormen, aansprekende dessins, spontaniteit en humor uit.

Dus, gezien de geslonken voorraad, 'What's cooking, ehhh... baking Ineke'? Kunnen we binnenkort nieuwe aanwinst uit je oven verwachten?

Sandra Kapoh

"Crowned"